

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

DIALOG

OTÁZKY * ODPOVĚDI
KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 376

ČERVENEC 2024

ROČNÍK 35

ŠÍŘENÍ VÍTANO

Ze zasedání ústředního výboru

V sobotu 22. června proběhlo 9. zasedání ÚV KSČM. V úvodu vystoupila předsedkyně ÚV Kateřina Konečná, dále bylo projednáváno Stanovisko k aktuální politické situaci, hodnocení výsledků voleb do Evropského parlamentu a informace o kandidátních listinách do krajských zastupitelstev. Projednali jsme a schválili seznam kandidátů pro volby do Senátu, dále informaci o situaci v akciové společnosti Futura; ekonomické záležitosti strany, potvrdili přehled aktuálních úkolů z jednání Výkonného výboru ÚV KSČM a návrh rámcového plánu práce strany na druhé pololetí letošního roku.

Po procesních bodech, kdy byli i potvrzeni noví členové ÚV KSČM za Brno a Vsetín a schválen i program, vystoupila Kateřina Konečná.

Dokázali jsme to! I v Praze jsme překonali pět procent a děkujeme všem, co aktivně projekt „Stačilo!“ podpořili. Byla to největší kampaň, jakou KSČM kdy měla. Ukázala ale limity naší organizační struktury. Na řadě okresů například nefungovaly roznosy, výlepy, působení na sociálních sítích. Porazili jsme Piráty

i Nerudovou i sněmovní SPD. Ta spustí na nás kanonádu špíny. Ukázalo se totiž, že voliči mají zájem o autentickou levici. Zaorálek nebyl špatný, ale říkal něco odlišného, než co dělal zbytek Socdem. Po volbách se na nás ale začali obracet sociální demokraté v řadě krajů.

Předsedkyně doufala, že po posledních prohrách, ustanou bitvy mezi okresy, ale mnohde k tomu nedošlo. Na ulici za lidmi musíme jít jako jeden vyrovnaný tým. Máme potenciál, máme šanci uspět i v krajských volbách, a i Senát máme rozjednaný. Příští rok se musíme vrátit do Poslanecké sněmovny, aby miliony pracujících i seniorů měli zastání.

Máme před sebou tři měsíce tvrdé práce, na kterou máme a kterou dáme.

Pak na zasedání ústředního výboru vystoupil i druhý zvolený europoslanec Ondřej Dostál, který poděkoval za podporu. Prošli jsme těžkou kampaní a uspěli jsme díky práci každého. Poděkoval i mediálnímu úseku. Pod „Stačilo!“ pokračují v Plzeňském kraji i do krajských voleb. V Evropském parlamentu probíhají těžká jednání o frakcích. *(Pokračování na s. 2) ▶▶▶*

Jak se osvědčila koalice STAČILO!

Politický subjekt „STAČILO!“ jako projekt uskupení koalice levicových stran, vlasteneckých sil a nezávislých osobností ve volbách do Evropského parlamentu 2024, vypracoval volební program, který srozumitelně a otevřeně vyjadřoval hlavní požadavky vedoucí k řešení záměrů v Evropském parlamentu nikoliv jen na úkor jednotlivých členských zemí, ale především v souladu s reálnými možnostmi Evropské unie samé.

Výsledky voleb prokázaly, že lidé „STAČILO!“ s pomocí svého aktivu dokázali zaujmout a získat čtvrté místo ziskem 9,56 %, tedy od necelých 300 tisíc voličů, což se mnohým jevílo jako neuvěřitelné.

Každodenní aktivní setkávání s lidmi na náměstích, ve společenských prostorech, ale také v „mediálním“ prostoru, pozitivní prezentace a také věrohodnost, že programové cíle jsou brány vážně, nikoliv jen propagandisticky či účelově, tak to byl základ tohoto úspěchu. Ale také

dokladem, že je ve veřejnosti probuzena poptávka po radikálnější levicové politice.

Po delší době došlo také k růstu zájmu o činnost komunistické strany, byť zprostředkovaně, skrz koalici „STAČILO!“, jejíž je Komunistická strana Čech a Moravy důležitou součástí včele s přesvědčivou předsedkyní Kateřinou Konečnou a jejím organizačně technickým zázemím.

Jak nejlépe zúročit dosavadní úspěch nové koalice „STAČILO!“?

Do jaké míry je reálné, aby současný úspěšný potenciál nově vzniklé koalice byl využit v krajských volbách a do Senátu? Krajské a senátní volby jsou nedaleko, tak lze prozatím přijmout, krátce po volbách uvedenou variantu Kateřiny, že podmínkou společné kandidátky je dostatek součinnosti ostatních subjektů koalice v krajích a z toho v souladu s dohodnutými pravidly vytvořit společný postup. *(Pokračování na s. 3) ▶▶▶*

Sluhové slova

V Pardubicích se srazily dva vlaky. Rychlík a nákladní. Český internet o tom informoval hned v několika článcích. Některé mne zaujaly už titulkem: „Srazily se osobní a nákladní vlak“. Nebyl to překlep editorů. Autoři líčí, jak ten „osobní“ jel z Prahy do Košic, a jak první vagón byl lůžkový. Nepochybuji o tom, že oni autoři jsou mladí a vzdělaní, mají vysokou školu, ovládají cizí jazyky a jsou zcestovaví. Jenže vlakem toho asi moc nenajezdili a česky moc neumějí. Jinak by znali rozdíl mezi osobním vlakem a rychlíkem, a nepoužili by odborné souhrnné označení, které je pro cestující veřejnost matoucí. Ale psát umějí. Opsali poctivě všechno, co bylo v dané chvíli dostupné na internetu či řekl v televizi.

Řeknete prkotina. Ne! Bohužel, je to systém, v němž mladí a vzdělaní sluhové slova píší a opisují, rychle a hodně, protože cestování něco stojí, a oni si na to potřebují vydělat. Mění slova, aby to nebyl plagiát, a často i smysl, protože ten jim uniká. A překládají, protože mají překladač. Jenže překladač není moc inteligentní a oni také ne. Překladač nemá cit pro jazyk a jim také chybí. A hlavně nemají čas. Tak se denně dovídáme tisíce nesmyslů, které nám tito mladí a vzdělaní světoobčané předkládají po tuctech, v dobré víře, že nás informují. Kdo ví, o čem je řeč, zakroutí hlavou. Kdo neví, přijímá to jako samozřejmé, zvyká si na to a podvědomě přejímá i tu jejich češtinu. A tak se dnes už ani nezastavíme nad pomalu vžívajícím se pojmem „vlakové nádraží“, které nám starším zní stejně nesmyslně jako „letadlové letiště“.

Kdysi se někteří novináři pyšnili tím, že jsou „svědomím národa“. No nazdar. Toto „svědomí“ dnes masově mrzačí cit pro jazyk svých čtenářů, komolí slovní zásobu národa, oblbuje lid, nemluví o těch, kteří mu vědomě a záměrně za úplatu lžou.

Není to jen na internetu. Tištěná média neúnavně mažou někdejší rozdíl mezi seriózním tiskem a bulvárem. Bulvarizují veřejnost. Obsahem i formou.

Není to lepší ani v televizi. Poslechněte si někdy ty reportáže. Mladé a krásné dívky nás v přímém přenosu informují o něčem, o čem nic nevědí a čemu nerozumějí. Hezky se usmívají, ale plácají nesmysly. A říkají „eéé“. Někdy i pětkrát v krátkém šotu. V dobách dávno minulých by za to byla pokuta, u těch nenařaditelných odchod do podatelny, ale dnes je to standard. Je smutné, když zpovídaný starší odborník na cokoliv umí odpovédět lépe česky než mladá profesionální reportérka.

To není problém jednotlivců, ale celé generace. V Praze prý dnes žije čtvrtina cizinců. Mladí už dávno nečtou. Karel Schwarzenberg jednou řekl, že „všichni budeme umět blbě anglicky“. Obávám se, že to bude ještě horší. Všichni budeme umět blbě česky! **František Ledvina**

► ► ► (Pokračování ze s.1)

Neodkročí od společné práce s Kateřinou Konečnou a od programu. Každý týden bude jejich práce komunikována. Čekají nás další volby, nepodceňme ani volby senátní.

Místopředseda Ludvík Šulda nás seznámil s návrhem stanoviska: „Zásadně **odmítáme zavedení tzv. korespondenční volby**“, kterou poslanecká sněmovna odhlasovala.

Kateřina Konečná shrnula politické hodnocení voleb. Dokázali jsme, že pětidemoliční vláda se porazit dá. Podařilo se prolomit i bariéru toho, že ti, co sedí v PS PČR to mají navždy. Negativní je, že na nás bude upřena větší pozornost.

Objevili se při kampani lidé (dobrovolníci), co nám mohou a chtějí pomoci.

Co se týče Evropského parlamentu, komunikujeme se skupinou The Left, ale jejich priority se posunuly (Politická deklarace), posílily severské levicové strany. Jak Portugalci, tak Kypřani mandát ztratili, Španělé vymizeli, Italové skoro, posílili Belgičané. Vstoupili jsme do jednání i s jinými stranami včetně Sahry Wagennecht. Je možné, že vznikne nová frakce i že zůstaneme nezařazení. V Evropském parlamentu se většina uskupení dohodla na pokračování dosavadní koalice, k významné změně tedy zřejmě nedojde.

Ještě k politickému hodnocení – půl roku jsme se snažili v týmu o co nejlepší výsledek, ale třeba J. Dolejš hejtoval na sítích naší koalici. (Hejtovat z anglického „hate“, znamená vyjadřovat nenávisť a urážky především na internetu – poznámka metéra.) Obdobná situace nastává i v některých krajích při krajských koalicích, respektujeme výsledky jednání.

Do Senátu máme zatím 7 návrhů. Do krajů kandidujeme pod různými variantami „Stačilo!“ (podepsány jsou již ve třech krajích), zatím jen v Karlovarském kraji jako KSČM. Ústřední výbor doporučil krajským výborům vytvářet koalice „Stačilo!“ v krajích.

Milan Krajča uvedl odborný materiál Dopady tzv. konsolidačního balíčku a další opatření vlády P. Fialy na občany České republiky.

Diskusi zahájil K. Urbánek, věnoval se sociálním sítím – měli bychom všichni zvažovat, co tam dáváme. Roste nesnášenlivost, agresivita, vulgarita, neměli bychom se chovat podobně (jásat nad úmrtím jakéhokoliv člověka v konfliktu, osočovat bývalé členy jako odpadlíky apod.).

J. Komínek poděkoval K. Konečné. Takto má vypadat kampaň. U nich je to rok od prvního jednání se SocDem, dotáhlo se to do koalice. SocDem se podílí 50 % na nákladech. Lídrem je Oldřich Bubení-

ček. Ne všem se to líbí, ale musíme přestat hledat uvnitř nepřítele. Jsme konkurenti k ANO a k SPD.

K. Petříková poděkovala všem, kteří byli v kampani nápomocní. Vsetín patří mezi bašty lidovců, přesto se z 6 procent dostali na 10,56 procenta.

D. Kváč ocenil také úspěch Stačilo! Jsme chcimírové, bylo to téma. Uspořádala se řada mírových akcí, zítra je grilování za mír v Nymburce. Chcimírové ale získali v EP za ČR jen 5 mandátů.

J. Šenfeld popsal svou verzi rozporů v krajské organizaci ve věci mimořádné krajské konference Ústeckého kraje.

M. Říha připomínkoval stanovisko – chtěl by ho tvrdší, po úspěchu v parlamentních volbách bychom měli chtít zrevidovat korespondenční volbu.

F. Švarc poděkoval celému týmu. Ale byly i nedostatky – včasné vylosování čísla na plakáty (samolepky), kroužkovácí kampaně, rozesílání cizích sdělení našimi členy (Babiš apod.), málo se prezentují místopředsedové.

VI. Chaloupka reagoval na mimořádné konference Ústeckého kraje a Vysočiny, obě byly svolány způsobem ne zcela podle Stanov, proto se bude řešit úprava Stanov, aby bylo možné operativně reagovat v případě koalic. Nebo může rozhodnout ÚV KSČM jako dnes.

J. Dolejš odmítl, že by záměrně dělal osobní útoky na sociálních sítích, mrzí ho to. Obává se, že levice obhájila sice mandát, ale budoucnost ještě ukáže. Kampaň mířila na protestní voliče, to nejsou zatím pozitivní voliči KSČM, k tomu musí mít kandidátka levicovější obsah. Musí se jednat i s levicovými partnery. Uvedl příklad Francie.

F. Pešek uvedl dva skokany ve výsledcích u nich – Jablonec a Liberec. Neměli ale informace o přesné výlepkové celostátní kampani.

J. Navrátil se věnoval limitům naší práce. Jsou to věk, akceschopnost členů, spolupracovníci. Tam je tak 50% úspěšnost. Děkovalo se, poděkování není ale nikdy dost, co poděkovat i těm, co poskytl domy či ploty k propagaci?

O. Kazík se zabýval otázkou, co se změnilo za posledních pět let. Vzniklo lidové hnutí proti vládě, proti válce, částečně KSČM reagovala a uspěla. Je třeba toto využít i pro konsolidaci strany.

M. Semelová ocenila koordinovanost kampaně i roli K. Konečné. V Praze přesáhli 5 %. Osvědčily se jim osobní dopisy členům a sympatizantům i práce s dobrovolníky (z 23 se aktivně zapojilo 17).

J. Honsová upozornila, že mezi kandidáty do Senátu jsou i bývalí poslanci

a ptala se, zda mají uhrazené všechny dluhy?

V. Pázler avizoval, že pro volby do PS PČR musí být jiná strategie. Máme sedm variant koalic do kraje, podporuje posílení ekonomického oddělení i zmocnění pro volby do Senátu.

R. Roun reagoval na připomínky k volbám. Komentáře hodnotí naši kampaň jako jednu z nejlepších. Výsledek nebyl jen o Konečné, kampani a prioritách, ale o tom, že se tyto věci spojily. Kampaň měla svou strategii, která se operativně upravovala, řada míst musela pak být bez Kateřiny Konečné. Je rád, že se do podzimních voleb podařilo po skoro všech krajích jít pod značkou Stačilo!

A. Grospičová uvedla, že pět let nikdo z vedení strany nebyl v Mladé Boleslavi, jen Katka Konečná na dvě hodiny na besedu. Měli výsledek, protože odboráři napsali dopis, kde vyzývali, aby lidé volili ty, co dávají práci.

Kateřina Konečná na diskusi reagovala. Výsledek by nebyl možný, kdybychom před rokem nepodpořili myšlenku kandidovat v koalici. Krajská kampaň skutečně nebude kampaň jedné ženy, ale o 13 lídrech a jedné ženě. Mířili jsme na protestní voliče? Všichni kandidovali za program „Stačilo!“, který vycházel ze schváleného programu KSČM. S kým se spojit? Ke spojení musí být dva. Vedení SocDem nás posílá už dva roky do háje. Není problém s autentickými sociálními demokraty (Maláčová, Zorálek).

M. Pěničková představila ekonomické body. Realizoval se prodej budovy v Mostě a koupily se nové prostory. Prodej Rychnova je pozastaven, je tam nájemce. V Opavě máme zájemce za 6,2 mil. Kč, Ostrava je v nabídce. V Karviné a Strakonících máme odhad ceny, Louny se nabízejí. V Táboře se ukončuje vyklízení nemovitosti. V Třebíči je prodej v nabídce, ve Svitavách to půjde také do nabídky. Problém je Zlín, není nájemce, doporučení je zkusit prodej nebo přebudovat na ubytovny. Co se týká půjčky ÚV KSČM, máme většinu smluv uzavřených, celkově přes 2 miliony korun.

L. Šulda informoval o práci a výsledcích v akciové společnosti Futura. Momentálně je v zisku, funguje e-shop, odběr novin je zhruba stále stejný. Budou letos vydávat již třetí knížku. Proběhl audit, minulý rok skončil ve výsledku plus 809 tisíc Kč.

Třetí blok uvedl Petr Šimůnek. Shrnu plnění úkolů i rámcový plán práce. Dostali jsme též dopis od J. Šíry z Děčína, který kritizuje sestavování kandidátní listiny v kraji. K tomu jsme se již vyjádřili.

K uvedenému bloku diskuse nebyla.

(Pokračování na s. 3) ► ► ►

▶ ▶ ▶ (Dokončení ze s. 2)

Do různého se přihlásil F. Švarc s tématem vzdělávání. Zabýval se tím, jak ho dělat lépe. Plánuje se i online forma vzdělávání. Místopředseda L. Šulda – poděkoval Středočechům, že vzdělávání stále drží.

Následovalo projednání usnesení, ve kterém bylo mimo jiné schváleno: Stanovisko k aktuální politické situaci; rámcový plán práce VV a ÚV na druhé pololetí; materiál „Dopady tzv. konsolidačního

balíčku a dalších opatření vlády P. Fialy na občany ČR“; změnu hospodářské směrnice při přerozdělování příspěvků za volby; podmínky jednání o koalicích do zastupitelstev krajů; zmocněnce a náhradníky a také kandidáty do Senátu.

Ústřední výbor vzal na vědomí Úvodní vystoupení předsedkyně ÚV KSČM a politické hodnocení voleb; informaci o situaci v a.s. Futura i přehled aktuálních úkolů z jednání VV a ÚV KSČM a uložil předat stanovisko KSČM k aktuální politické si-

tuaci sdělovacím prostředkům; zaslat materiál „Dopady tzv. konsolidačního balíčku a dalších opatření vlády P. Fialy na občany ČR“ předsedkyním a předsedům KV KSČM a využít jej k mediálnímu výstupům.

Po projednání a schválení usnesení připomněla v závěru jednání předsedkyně Kateřina Konečná, že nás v nadcházejícím období čekají tři měsíce perné práce, abychom získali co nejlepší výsledek v krajských volbách. **Zdeněk Štefek**

▶ ▶ ▶ (Dokončení ze s.1)

Tady musí sehrát důležitou úlohu příslušné stranické orgány!

Co se týká možnosti pokračovat v koalici „STAČILO!“ i ve volbách do poslanecké sněmovny, tak ta byla Kateřinou Konečnou krátce po volbách rozumně odložena.

Ve stanovisku VV ÚV KSČM z 10. června je mimo

jiné konstatováno: „Volební úspěch koalice STAČILO! dává naději, že se v nadcházejících sněmovních volbách politická mapa České republiky překreslí.“

Lze předpokládat, že jde o vážnou úvahu nejít do voleb do Poslanecké sněmovny parlamentu České republiky jako KSČM samostatně. Domnívám se, že situace ve straně není připravena pro budoucí rozhodnutí, jaký zvolit formát kandidátky a není podložena ideovou komunistickou zralostí.

Vítězství „STAČILO!“ musí být odpovědně a v souladu s možnostmi strany, podrobena racionální analýze. Problém spatřuji v nevyjasněnosti strany pro taková rozhodnutí. Nevyjasněnost plyne z ne zcela přesné identifikace, na jakém základě KSČM dnes stojí. Onen modernizační fundament naposledy definovaný na Kladenském II. sjezdu (13. 12. 1992), tedy před 32 lety se postupně víc a víc drolil, až dovedl komunistickou stranu mimo parlament. Příčinou bylo především to, že byly opuštěny základ-

ní principy komunistické identity – vycházející z vědeckého pojetí materialistického zkoumání dějinného vývoje v souladu s dialektickým a historickým materialismem, na němž by strana měla formulovat reálnou politiku příslušného období, ve kterém se společnost a strana nachází.

Dalším neblahým přístupem k vlastní politice, bylo horečné až dogmatické zřeknutí se marxismu-leninismu, jako neevropského pojetí marxismu. To byl i důsledek nemožné objektivní analýzy příčin státního převratu nejen v Československé socialistické republice.

Pokud nyní Komunistická strana Čech a Moravy nepochopí či nedokáže najít a obnovit svou identitu, zákonitě splyne se širokým nejen tak zvaným levicovým proudem, a nahradí sociální demokracii v jejím duchu Druhé a následně Socialistické internacionály a tím se zřekne svého revolučního poslání.

Ještě se odvolám na článek z minulého vydání Dialogu: „K Všelidové vlastenecké frontě“, kde je uvedeno, že: „...po volbách do Evropského parlamentu je nutné pracovat na hledání cesty k vytvoření širokého vlasteneckého uskupení mimoparlamentních stran a hnutí.“ Šlo by o koalici všech vlasteneckých stran, tedy napříč jejich ideovému zaměření, což se jeví jako důležité a přijatelné, ale

obtížně realizovatelné s ohledem k individuálním ambicím některých subjektů.

Přesto je potřebné na takovém postupu komunistické strany pracovat. Aby si zachovala svůj program a zároveň našla co

nejširší seskupení do parlamentních voleb 2025.

Co by podle mého soudu měla komunistická strana dělat?

1. Komunistické straně Čech a Moravy chybí aktualizovaný dlouhodobý strategický Program komunistického typu, jako ideového, inspiračního a tím i organizačního východiska pro takové situace, jako je ta nynější. Zároveň k němu vytvářet srozumitelné a přitažlivé krátkodobé programy, např. pro volby do parlamentu, do krajů atd.

Zajímavé by v té souvislosti bylo dozvědět se v jaké situaci se nachází CTSC, tedy vědecko-analytické programové centrum strany. Nepamatuji si, že by k jejich produkci proběhla vnitrostraní diskuse k nějakému materiálu zejména strategického či dílčího rozměru. Domnívám se, že vedení tohoto úseku nechápe, jaké probíhají změny v politicko-ekonomických a sociálních procesech. Zahníváni kapitalismu zejména v euroatlantickém prostoru se urychluje. Důkazem toho je například i blouznivá politika green dealu, hluboká ekonomická a sociální krize, nebo podpora neonacistických elit a skupin na Ukrajině.

2. Strana stojí před významným rozhodnutím, zda bude pokračovat v projektu „STAČILO!“ či se připraví na jednání i s jinými subjekty mimoparlamentních stran a hnutí, či jen těch co mají zájem o skutečnou změnu ve vedení státu.

3. Rozhodnutí pro první nebo druhou možnost každopádně vyžaduje zachovat subjektivitu Komunistické strany Čech a Moravy a s tou vyjednávat při vytváření Společné vlastenecké fronty či vlasteneckého proudu s cílem docílit takový úspěch, aby došlo k ukončení vlády pětikoalice, tedy chaosu a nekompetentnosti.

4. Pro dotvoření nového komunistického programu by bylo vhodné připravit ideologickou, prakticko-politickou konferenci a přijaté závěry následně projednat ve stranických orgánech všech stupňů.

Zapojit tak co nejširší aktiv členů strany do formování její dnešní i budoucí politiky. **Rudolf Košťál**

Jak se osvědčila koalice STAČILO!

STAČILO!
KOALICE KSČM, SD-SN, CSNS A OSOBNOSTI

**Děkujeme
za podporu!
Vaši důvěru
nezklameme.**

Návrat k vědeckým pramenům revoluční teorie a praxe (7)

Na otázky Dialogu odpovídá RSDr. František Ledvina

Když jsi, Františku, minule charakterizoval marxismus jako neodmyslitelnou součást dosavadního společenskovědního poznání, věnoval ses také filozofii a ve spojení s ní i dialektickému materialismu. Zejména ses zmínil o jeho významu jak v přírodovědeckém, tak společenskovědním myšlení. Avšak co si má čtenář, nemá-li s pojmem dialektický materialismus profesně nebo zájmově co do činění, pod ním představit?

Přírodní vědy se koneckonců shodují, že na světě neexistuje nic jiného než hmota a její vzájemné interakce. Nejobecnějším učením o hmotě je materialismus. Dialektika je pak nejobecnějším učením o interakcích, vzájemném působení hmoty, a s nimi spjatým vývojem. Materialismus a dialektika, tedy dialektický materialismus, tvoří teoretické jádro marxismu.

Dialektický materialismus je disciplína, jejímž předmětem je nejobecnější teorie poznání o vývoji světa. Je to věda zkoumající svět jako dynamický celek. Zabývá se univerzálními vztahy v přírodě, ve společnosti a v myšlení, které se sice prosazují rozličně, ale vždy mají stejnou podstatu. Je to věda o nejobecnějších kvalitativních vztazích ve všem, co existuje na naší planetě i ve vesmíru, jako jsou: rozpor a jednota, podstata a jev, vznik a zánik, kvantita a kvalita, obsah a forma, příčina a účinek, možnost a skutečnost, pohyb a klid, vnitřní a vnější, nutnost a nahodilost a další.

S těmito vztahy se setkává v předmětu své činnosti každá věda, i když je třeba pojmenovávat jinak. Dialektický materialismus zkoumá obecnou stránku těchto vztahů. Odhlíží od kvantitativních stránek toho kterého předmětu činnosti, ale v obecné rovině formuluje principy, které jsou společné přírodě, společnosti i myšlení.

Dialektický materialismus je stejně obecný jako matematika, která naopak odhlíží od kvalitativních stránek světa a zkoumá vztahy kvantitativní. Je stejně obecný jako logika, která odhlíží od obsahu poznávaného a zabývá se pouze jeho formální stránkou. Tyto tři nejobecnější disciplíny jsou stejně důležité, samy o sobě však nemohou podat pravdivé vysvětlení světa. Pravdě se mohou přiblížit jen společně, a to jako nástroj poznání věd speciálních: fyziky, biologie, historie

a všech ostatních. Sjednocují tyto vědy v celek lidského vědění, v němž každá z nich je opřena o poznatky jiných věd; sama o sobě ztrácí smysl.

Dialektický materialismus, matematika a logika vznikaly v praxi získáváním a zobecňováním empirických poznatků z přírody, ze společnosti, z myšlení, aby této praxi zpětně sloužily. Ačkoliv si celá řada „praktiků“ myslí, že je nepotřebují. Jenže, jak uvedl nositel Nobelovy ceny za fyziku Pjotr Leonidovič Kapica „nejpraktičtější věcí je dobrá teorie“.

Z čeho vůbec vychází obsah pojmu dialektický materialismus, v čem obecně jsou jeho kořeny?

Sousloví dialektický materialismus je vlastně vyjádřením dvou dávných přístupů ke zkoumání světa. Materialismus od dob starořeckých filozofů, zejména Leukippa a Démokrita, vysvětluje svět z něho samého. Nevysvětluje, na rozdíl od starořeckých idealistů, Platóna, Sokrata a některých jiných filozofů, přírodní jevy prostřednictvím idejí, bohů a podobně, ale naopak.

Ideje odvozuje ze zákonitostí přírody, které v ní nachází. Pokud jde o dialektiku, její obsah ve starořecké filozofii vyjádřil hlavně Hérakleitos, který chápe svět jako neustále se měnící boj protikladů, z nichž se rodí a vzniká vše nové.

Oba tyto přístupy, názory, poznatky prodělaly v toku času složitý vývoj, jenž vyvrcholil v 18. a 19. století, řekněme těsně před Marxem. Ten ve svém badatelském úsilí pochopil nekomplexnost, ale i perspektivní genialitu obou dosavadních filozofických přístupů ke zkoumání světa. Ve zkratce vyjádřeno, spojil je v jeden, odstranil z nich historický balast, a tím položil základy dialektického materialismu. To byl jeho největší objev, s jehož pomocí si „otevíral dveře“ k dalšímu poznání. Včetně problematiky, o níž jsme zde již dříve hovořili: tříd, třídního boje a jeho možného vyústění ve změnu stávajícího společenského systému.

Především proto se u nás dialektický materialismus, jako metoda poznání týkající se teorie a praxe procesů v přírodě, ve společnosti i v myšlení, již desítky let neučí. A žel je nahrazován kdejakým filozofickým blábolem.

Je ale vůbec člověku k něčemu třeba, aby znal, byť jen povšechně, poměrně složitou problematiku dialektického materialismu? Zejména když se bezprostředně nezabývá teorií, nepůsobí ve vědecké nebo pedagogické sféře, ale pohybuje se v praxi? Například působí-li

ve výrobě, službách, zdravotnictví nebo je činný v politice, odborech, obecní samosprávě?

Ať člověk vyrábí kolébky nebo rakve, opravuje automobily či lidská těla, řídí vlaky nebo města a třeba i jen rozhoduje o rodinném rozpočtu, vždy se v různé míře setkává s matematikou a logikou, potřebuje počítat a logicky uvažovat. Čím více zákony těchto dvou nejobecnějších věd z jakýchkoliv příčin opomíjí, tím horší jsou jeho výsledky. Naráží na vnitřní a vnější problémy, rozpory ve vztazích v rodině, na pracovišti, ve škole či jinde. Přitom se více či méně snaží nacházet a ovlivňovat souvislosti spojené s daným rozparem. Poznává nezbytnost, nevyhnutelnost, nutnost řešení toho kterého rozporu, předvídá a vylučuje náhody, nahodilosti s tím spjaté a snaží se je eliminovat. Vnímá jev a hledá jeho podstatu, každému obsahu své činnosti dává určitou formu.

A tím vším se zabývá dialektika, chceš-li dialektický materialismus, jako nejobecnější věda. Není třeba znát do hloubky teorii zmíněných tří věd, někdy stačí i znalost jejich základů, abychom si poradili. Vždy je totiž třeba umět počítat, logicky myslet i materialisticky a dialekticky uvažovat. K tomu nestačí jen zkušenost, nutné je k ní přidat i vzdělání, osvojení si alespoň základních poznatků z těchto tří věd.

Pokud jde o matematiku i logiku, chápu, že se nelze bez nich v praxi obejít. Nedovedu si ale stále dost dobře představit, že by je například podnikatel ve své činnosti spojoval s poznatky dialektického materialismu?

Všichni úspěšní podnikatelé, manažeři, technici, finančníci či obchodníci, ať si myslí či vyprávějí cokoli, jsou ve své profesi trhem živelně nuceni postupovat dialekticky a materialisticky. Jinak neobstojí. Tím se liší od mnohých nejen pravicových, ale i levicových politiků, kteří jsou dialektickému a materialistickému chápání světa leckdy na hony vzdáleni. Neobstojí-li politik, je vyměněn za nového začátečníka, a proto svět vypadá tak, jak vypadá. Bohužel se to týká i nemalé části dřívějších či nynějších komunistických politiků. Dříve komunisté dialektický materialismus sice formálně studovali a uznávali, ale v praxi byli spíše pragmatiky, a tím i oportunisty všedního dne. Nyní ti mladší už o něm často nevědí vůbec nic, anebo ho výslovně odmítají. Komunistická strana se tak ke své škodě stává nerozeznatelnou od ostatních stran.

Dialektický materialismus je teoretickým základem marxismu. A marxismus je teoretickým základem komunistické politiky. Kdo si myslí, že bude komunistou bez marxismu, je na tom stejně jako křesťan bez Boha. Je prostě mimo.

Takže se dialektický materialismus týká hlavně komunistů?

Zdaleka nejen jich. Materialismus umožňuje každému člověku, aby viděl věci jako koneckonců materiálně podmíněné, učí ho hledat tuto podmíněnost, působit na ni a využívat ji. Dialektika pak

mu umožňuje chápat svět nikoli strnule, ale v jeho rozporech, proměnách a v nejširších souvislostech. Tak, aby nehleděl na svět jako na jednu provždy namalovaný obrázek, ale jako na živoucí organismus, v němž každá změna naráží na odpor, a tento odpor také vyvolává, v němž je vše pouze zdánlivě jednotné, ale ve skutečnosti vnitřně rozporné a v němž každý klid je jen relativní, dočasný.

A co když někdo chce vidět svět jinak?

Proč by nemohl? Avšak pak těžko může reálně usilovat o změnu světa k lepšímu.

V předvečer stého výročí založení Československé republiky, v roce, kdy se na stovkách míst vlasti sázela lípa jako národní náš strom, rozhodli se účastníci všeslovenské konference v Praze přijmout návrh bratrů Slováků, aby se nadále den 22. červen vzpomínal jako Den genocidy Slovanů – všech Slovanů.

Genocida je nepromlčitelný zločin a zároveň také nejtěžší zločin proti lidskosti.

Již dříve jsme si připomínali, že tento holocaust slovanstva, které má přes 350 milionů obyvatel nemá svůj památný den. Den genocidy mají ho Arméni, Židé, Kambodžané, Rwandané, ale Slovanům zatím přiznán nebyl.

Přitom jen v minulém století v průběhu dvou světových válek byly systematicky vyvražděny desítky milionů Slovanů.

Nápor na Slovanů ze Západu i Východu trvá nepřetržitě již tisíc roků. A globální imperialismus i dnes chce získat životní prostor na úkor Slovanů – především Rusů.

Ve středověku se genocida Slovanů maskovala šířením křesťanství a organizováním křížových výprav Svatou říší římskou. Celkové slovenské oběti těchto vražedných výprav, dnes těžko kdo spočítá.

Podobná situace nastala u Jižních Slovanů, kde byla největším agresorem Osmanská říše. A pro úplnost nezapomínejme na Napoleona včele evropské šestsettisícové armády, když v červnu 1812 napadl Rusko.

V takové směsici zla a nenávisti se těžko hledá datum nejpříhodnější pro takový památný den.

Návrh Slovenských bratrů připomínat si od roku 2018 Den genocidy Slovanů připadl na každoroční den, jenž zahájil historicky největší genocidu Slovanů vůbec – 22. června 1941 kdy byl napaden Sovětský svaz.

V období velké vlastenecké války bylo nejvíce obětí právě u východních Slovanů – Rusů, Bělorusů a Ukrajinců. Proto

i ostatní Slovanové toto datum za svůj Památný den genocidy Slovanů přijaly.

Každý ze slovaných národů má ve své historii dny či období dosti neblahé k tomu, aby mohlo představovat symbol jeho vyhubení. Shoda přišla na počáteční den v historii slovaných národů nej-

Sám sebe odsuzuje k tápání, k tomu, že je zmitán rozpory světa. Méně ho vede rozum, poznání a více ho ovládají média, která mu rafinovaně vnucují, jak má myslet a jednat. Dříve to dělal farář jednou týdně v kostele. Nyní tak činí většina médií každodenně. Kdo neuvažuje materialisticky a ruku v ruce s tím i dialekticky, ten jim podléhá; může být nespokojený, ale, ať chce nebo nechce, stává se lépe či hůře placeným poddaným.

(Pokračování příště)

Připravil Stanislav Zeman

Generální plán obsazení východu byl „mistrovským“ dílem Reinharda Heydricha. Na jeho konečnou realizaci nedošlo jen díky obrovské oběti ruských obránců Stalingradu.

Pokaždé, když se Rusové podívají do Stalingradu, tak musí vidět, že to bylo místo, kde došlo k rozhodujícímu obra-

tu celé druhé světové války, ale především to bylo místo, kde byl ukončen plán na vyhlazení slovenské rasy z povrchu planety země. Neustále se hovoří o židovském holocaustu, ale že Německo v Rusku provádělo holo-

kaust mnohem větší, holocaust slovenské rasy, o tom se mlčí. A to je chyba!

Už během německého tažení byly jednotlivé prvky vyhlazovacího plánu nazvaného Generalplan Ost realizovány na úrovni očisty Evropské části Ruska od ruského obyvatelstva, na což dohlížel osobně právě Heydrich. Musíme vyhladit obyvatelstvo – upřesňoval tento princip Hitler a pokračoval: „Budeme muset rozvinout techniku vyhlazování obyva-

telstva. Pokud se mě někdo zeptá, co považuji za vyhlazování obyvatelstva, odpovím, že pod tímto pojmem chápu vyhlazení celých rasových jednotek.“ Takové byly cíle imperiálního kapitalismu v polovině minulého století!

Etnické vyhlazování Bělorusů, Ukrajinců, Poláků, volyňských Čechů, Rusů po napadení Sovětského svazu prováděly jednotky SS, které šly těsně za we-

hrmactem ve druhém sledu. Ani wehrmacht nebyl bez viny, vypaloval a likvidoval celé vesnice, protože nechtěl za svými zády ponechat možnost odporu a neměl dostatek mužů, aby mohl za sebou nechávat okupační jednotky, které by dobyté vesnice a malá městečka mohly kontrolovat. Proto wehrmacht vesnice kompletně srovnával se zemí.

DEN GENOCIDY SLOVANŮ

krutější – napadení Sovětského svazu fašistickými hordami celé Evropy v čele s hitlerovským Německem.

Druhá světová válka byla pro slovenské národy nejkrutější a Slované v ní přišli o nemalou část svých obyvatel. Byla to řízená genocida Slovanů.

Již v základním genetickém vybavení Slovanů byly pevně zakotveny takové charakterové rysy, jako jsou čest, svědomí, spravedlnost... Podobné hodnoty nemohou dnešní globalisté potřebovat. Jsou ohrožením jejich plánů na ustanovení Nového světového řádu.

Slovenské národy jsou dnes možná jediní, které mohou zabránit v uskutečnění plánu totálního zotročení všech lidí na planetě. Proto také současný svět systematicky pracuje na likvidaci Slovanů.

Po předpokládaném vítězném tažení plánoval Berlín velkolepý plán na etnické vyčištění evropské části Ruska od slovenské rasy a vysídlení slovaných národů z Evropy za Ural. Evropská část Ruska měla být zcela zbavena původního obyvatelstva, Rusové měli skončit v plynových komorách stejně jako židé a pozemky měly být rozděleny za odměnu německým vojákům a dosídlencům z Říše.

Sami si k tomu nafilmovali tisíce dokumentů.

Proto bylo zastavení fašistů pár kilometrů od Moskvy a posléze u Stalingradu tak důležité. Bez vítězství Rusů u Stalingradu by dnes nebyla ani Česká republika, ani Slovensko, ani Polsko, a hlavně nebyly by naše slovanské národy.

A ti, kteří nám Slovanům takový osud dopustili, zrádci z Velké Británie, Francie a Itálie, dnes poučují Rusko o „demokracii“.

Znovu se opakují chyby slovanských národů. Parafrazují slova Otto von Bismarcka, že je třeba Slovany nejprve rozdělit a poštvat proti sobě, aby mohlo být rozbito samotné Rusko. Při soudržnosti Slovanských národů jsou neporažitelní.

Znovu se Slované dostávají pod křídla západu, který se je snaží zničit, přeformátovat, tentokrát nejen válečně, ale i migračně.

Německo opět velí slovanským armádám, znovu se slovanské národy staví proti Rusku, které zachránilo naše národy před genocidou.

Opět nám Západ diktuje osud a úděl. Zrádci národa promítají našim dětem propagandistická videa, filmy a vyprávějí lživé příběhy.

Čas vede k zapomínání. Dovolím si v této souvislosti citovat z jedné statě, kterou napsal známý spisovatel Ilja Erenburg krátce po 9. květnu 1945 a která snad nejvíce vyjadřuje hrůzný odkaz této války pro dnešek. Autor v ní píše:

„Naši vnukové se dost možná podívají, až budou číst o těchto strašlivých letech. Zeptají se: Je pravda, že miliony lidí byly vytrženy ze života jako stromy a další miliony zabity? Je pravda, že kati vybírali osoby jiného původu a trávili je plynem? Je pravda, že existoval stát, který zotročil jiné státy a že jeho vědci vynalézali stále dokonalejší způsoby zabíjení dětí a starců?“

Ano to všechno je pravda. A my nesmíme přestat šířit tuto pravdu mezi současnou generaci. Pravda je silnější než lež.

Národy zapomínají na procesy a hrůzy minulosti, a proto si je budou muset zopakovat. Jenže tentokrát už nemusí přijít na pomoc Stalin nebo obránci Stalingradu. Tentokrát slovanské národy mohou zaniknout v tichosti a dokonce – z vlastního rozhodnutí.

Také proto byl na Mezinárodním slovanském sněmu v Praze přijat Manifest „Za slovanskou jednotu, přátelství a mír s jinými národy!“

Tento Mezinárodní slovanský sněm, který se sešel 8. června 2018 k připomenutí 170. výročí prvního Vseslovanského

sjezdu v Praze v roce 1848, jednal o současných úkolech Slovanstva.

Připomněl, že na tom historickém prvním pražském sjezdu (1848) se sešli představitelé slovanských národů a položili základ vzájemné jednoty, přátelství, podpory a spolupráce Slovanů.

Následovalo deset slovanských sjezdů, ten poslední – jedenáctý v roce 2017. Sjezdy v letech 1848, 1868, 1908, 1913 a 1998 se konaly v Praze – západní výspě Slovanstva.

První slovanský sněm vydal „Manifest evropským národům“, vytyčující požadavek práva na sebeurčení národů.

V posledních dvou stoletích dosáhly slovanské národy významných úspěchů. Jihoslované s podporou Rusů se osvobodili z turecké nadvlády, západní Slované z područí Rakousko-Uherska a obnovili, s výjimkou Lužických Srbů, své samostatné státy.

Největšího vítězství dosáhli Slované ve druhé světové válce, kdy za cenu téměř 50 milionů obětí Slovanů zachránili sebe před vyhubením a další evropské národy před německo-nacistickým barbarstvím.

Tuto těžkou a slavnou historii Slovanstva připomněl právě i Manifest, jehož posláním je úsilí o další rozvoj společných zájmů, jednoty, vzájemné podpory, slovanské svébytnosti, mravnosti, způsobu života, kultury a vzdělání.

Mimo jiné se Manifest zaměřuje:

Na prohloubení všestranné spolupráce a přátelství mezi slovanskými národy a státy.

ŽIVOT A ZVYKY SLOVANSKÝCH NÁRODŮ

Na zachování svébytnosti slovanské civilizace, jejího historického a kulturního dědictví. Na působení k upevnění míru a bezpečnosti na celém světě.

V oblasti mravní se hlásíme k rodině, která je základem zdravé a rozvíjející se společnosti.

Povinností státu je všestranná péče o rodinu a její nezastupitelnou úlohu ve společnosti. Základem rodiny je pravdivá výchova dalších pokolení, upevňování mezilidských vztahů, duchovních hodnot, lásky k bližnímu, národních tradic. Také péče o demografický vývoj, ochrana života a zdraví dětí od narození i jejich výchovu a vzdělání.

Vytvářejme společnost na základech lásky, důvěry, moudrosti a tradice, a ne sobectví, bezohlednosti a cizích špatných vzorech.

Základem musí být kvalitní vzdělání. Také na něm závisí další osud slovanské civilizace.

Pěči musíme věnovat zachování slovanských jazyků, v našem případě jazyka českého.

Musíme rozvíjet vlastenectví – lásku ke svému národu a vlasti, své historii a lidským mravním hodnotám i k zachování historicky vytvářeného slovanského světa kultury.

Odmítněme vnucované cizí, amorální prvky rozkládající mravnost a degradující vzdělanost, kulturu a život společnosti.

Takové jsou základní hodnoty slovanské civilizace, k nimž se hlásí představitelé slovanských národů v úctě odkazu prvního slovanského sjezdu v Praze, uvádí se v závěru Manifestu.

Za slovanskou vzájemnost, za mír, rovnost a bratrství všech národů!

Europoslankyně a předsedkyně Ústředního výboru KSČM Kateřina Konečná k tématu genocidy Slovanů v roce 2020 mimo jiné poznamenala:

„Genocida Slovanů je něco, co se novodobým vykladačům pravdy příliš nehodí do krámu. O to důležitější je ovšem připomínání Dne genocidy Slovanů. Historie s tímto dnem se nepojí jen s ukrutnostmi druhé světové války, kdy se se slovanskými národy příliš nepočítalo – respektive ti, kteří by se odmítli podrobit německé převýchově, měli být vyhlazeni, ale připomínám, že pokusy o vyvražďování zažívali Slované už i dříve ve středověku.“

Dnes se v globalizovaném světě slovanství moc nenosí.

Neoliberálové by nejraději, aby lidé zapomněli na svůj původ. Jenže my naši historii, naše zvyky a náš původ nedáme. Slovanské národy vždy v historii prokázaly, že umí otočit kormidlem dějin na správnou stranu, že jsou pro ně hodnoty člověka vyšší než pár ušmudlaných šestáků.

Mnoho milionů našich bratrů za to zaplatilo bohužel cenu nejvyšší. A právě v této souvislosti je mi smutno, jak je nakládáno v 75. roce výročí od konce nejhorší války v dějinách lidstva s odkazem, který nám zanechali.

Vyšinuté trio pražských politiků – Hřib, Kolář a Novotný – si uzurpovali právo na nový výklad dějin a dostalo se jim značné pozornosti. Bohužel nejsou jediní.

Snaha o to smýt z Německa vinu za druhou světovou válku je tady dlouhodobě a já se stydím za to, že se k tomu propůjčili i čeští europoslanci – a i přes toto si dovolí někteří z nich říkat vlastenci. Fuj!“

A současný místopředseda Slovenského parlamentu Ľuboš Blaha ke Dni genocidy Slovanů v roce 2020 mimo jiné přes Skype vzkázal:

„Milí přátelia, som veľmi rád, že sa k vám môžem prihovoriť ale spôň takto, cez obrazovku, keď ste si prišli pripomenúť obrancov našej vlasti na Cínovci a postaviť sa aj týmto gestom proti prepisovaniu dejín.

My si musíme vážiť pamiatku našich osloboditeľov, ktorý pochádzali zo Sovietskeho zväzu z Červenej armády. A je hrozné ako sa prepisujú dejiny aj voči obeťam druhej svetovej vojny.

Veľa som o tom písal aj v knižke „Statu- sy Ľuboša Blahu“, kde presne menujem aké obeť priniesla druhá svetová vojna a pripomeniem to. Obeť druhej svetovej vojny najväčšie boli v Sovietskom zväze. Dvadsať sedem miliónov obyvateľov Sovietskeho zväzu.

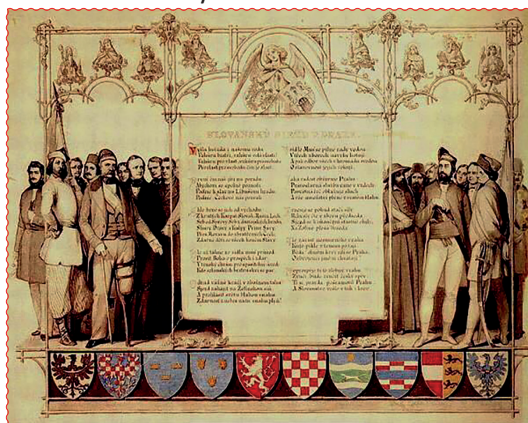
Z toho 14 miliónov Rusov; sedem miliónov Ukrajincov a takmer dva a pol milióna Bielorusov. Toto boli obeť hitlerovského Nemecka. Potom tu máme šesť miliónov obyvateľov Poľska, z toho tri milióny židov. 1,7 milióna obyvateľov Juhoslávie, pres 355 tisíc obyvateľov Československa a dvadsať tisíc obyvateľov Bulharska. Keď sa pozrieme z hľadiska národného koľko ľudí zomrelo, - bolo to 32 miliónov Slovanov.

A pre porovnanie... na fašistickom Západe – čiže Nemci a Taliani, zomrelo 6,2 miliónov agresorov. Demokratický západ mal celkovo obeť necelé dva milióny. Francúzi, Spojené kráľovstvo, Američania 420 tisíc a dneska z nich tvorí najväčších hrdinov. A keď si pozrieme etnické menšiny – 6 miliónov židov, o tom sa hovorí najviac. Hovorí sa o strašidelnéj genocíde židov a áno bolo to niečo hrozné. Ale prečo sa nepovije, že vo vojne zomrelo 32 miliónov Slovanov.

A nebola to iba otázka strát v boji. Oni zomierali na základe zvrhlej Hitlerovej, nacistickej, rasistickej ideológie, ktorá mala svoje korene ešte vo stredoveku a novoveku, kedy Germáni veľmi tvrdo bojovali proti Slovanom. Hitlerov cieľ bolo zničenie Sovietskeho zväzu. Podmanenie a likvidácia Slovanov. Čiže toto vynechávať považujem tak trochu za vlastizradu.

Čiže ešte raz. Ďakujeme Červenej armáde, ďakujeme Sovietskemu zväzu a ďakujeme všetkým národom Sovietskeho zväzu, predovšetkým tomu národu, ktorý si vytrpel najviac, ktorý nás oslobodil – národu ruskému. Nesmieme zabúdať a musíme si pripomínať to, čomu dnes ľudia hovoria genocída Slovaných národov. Lebo nebolo to iba o Židovských spoluobčanoch a o Rómskych spoluobčanoch. Bola to predovšetkým kolektívna odpudivá vražda nás - Slovanov.

A na to nikdy nesmieme zabúdať!“

Před mnoha lety, 22. března 1916 na Denisově Ústavu pro slovanská studia pařížské univerzity přednesl Tomáš Garrigue Masaryk řeč Svět a Slované.

Text vznikl přesně uprostřed první světové války, odpovídá tedy geopoliticky i kulturně své epoše, vychází z tehdejší reality, do níž profesor Masaryk za dva roky budoucí prezident Československa, vložil své prognózy a představy.

Pro naše dnešní vnímání je jistě zajímavé zjištění, že Masaryk už tehdy s naprostou vehemencí odmítal předsudky a obavy z Rusů a Ruska, jež bylo, zejména z německých politických míst, viněno ze světovládných ambic.

Jak nám ta slova dnes znějí aktuálně! Masaryk si například klade otázku: Tvoří Slované ve svém celku opravdový organizmus? A odpovídá.

„Myslím, že lze odpovědět rozhodným áno. Vidíme tu zřejmě skupinu národů odlišných, z nichž každý má svou vlastní řeč, z nichž každý pěstuje svou národní literaturu, své vlastní dějiny, svého zvláštního národního ducha, u nichž však zároveň existuje slovanské vědomí, pocit, že všichni přináležejí k témuž slovanskému organismu.

Toto slovanské vědomí není u všech slovanských národů stejně silné a mohutné; liší se dle dob dějinných a podle společenských tříd, je však všem společné. U nás Čechů, a já mluvím dle vlastní zkušenosti, je velmi silné již odedávna.“

Masaryk ve své práci objasňuje mnohé zdroje nenávisti germánských a románských národů vůči Slovanům.

Žijeme v rozbourané době. Sociální rozdíly stále více pociťují desítky možná stovky tisíc našich spoluobčanů.

Agresivita současné politiky Evropské unie, Spojených států i naší vládní i opoziční smetánky spěje k válečnému konfliktu.

Začíná to bořením soch z hlouposti a končí občanskou nebo světovou válkou.

Jaroslav Hašek ve své světoznámé knize o osudech dobrého vojáka Švejka v závěru, když je Švejk bombardován křičí: „Co blázníte, nestřílejte, dyť jsou tady lidi!“

Chtělo by se s ním křičet: Co blázníte Slované? Střílíte do Slovanů! A ta historická zkušenost tady je. Poláci versus Ukrajinci a Rusové, Chorvaté versus Srbové, Ukrajinci versus Rusové.

Bude v mnohé záležet na budoucích volbách u nás. Slováci nám možnou cestu ukázali.

Nám se volba prezidenta moc nepovedla. Vrazi budou vyznamenáváni, Benešovy dekrety se krčí v koutě a Pavlík Šavlička chce nechat otočit sochu Žižky na Vítkově, protože ten místo na východ ukazuje palcátem do útoku na západ...

A tak pokud nebude příštím prezidentem vlastenec, humanista s úctou k historické pravdě i hrdinství veteránů i seniorů práce, kteří tady všechny hodnoty vytvořili, tak budeme zavlčeni do nového otroctví.

V souvislosti s vývojem světa kolem nás se hlásíme ke slovanství jako naši předkové a ctíme Den genocidy Slovanů.

Věřím, že se v nově zvoleném parlamentu u nás v příštím roce podaří představitelům vlasteneckých organizací vyvinout maximální úsilí a prosadit, aby Poslanecká sněmovna oficiálně uznala Den genocidy Slovanů jako památný den a nepromlčela žádné vojenské reparace z druhé světové války, na které mají slovanské národy na území nejen České a Slovenské republiky nárok.

Zastavme nekonečný chvat, postůjme chvíli v klidu a uctěme památku hrdinů, kteří se konce války nedožili a obětovali se za nás v boji proti fašismu. Nedopustíme, aby se takové hrůzy opakovaly. Budme hrdí na to, že jsme součástí velké slovanské rodiny!

Vzpomínkové setkání vlastenců a vlasteneckých organizací ke Dni genocidy Slovanů by se mohly každoročně konat na mnoha místech naší vlasti. U památníků osvoboditelů, u našich památných slovanských lip či dubů či významných osobností a událostí připomínajících odvalu našich hrdinů.

**Nic nebude zapomenuto!
Nikdo nebude zapomenut!**

Milan Havlíček, 22. června 2024

Není s kým mluvit o míru

Ukrajina bude muset být zničena
V den, kdy Volodymyru Zelenskému vypršely pravomoci ukrajinského prezidenta, ho přijela navštívit německá ministryně zahraničí a krátce před ní tam byl, rovněž neohlášeně, americký státní tajemník USA. Aby ho podpořili. (Mezi fandky chyběli snad jen tuzemští Fialenko a Lipánek – pozn. překl.)

Západ však nemůže nic napravit. Na Ukrajině už není žádná legitimní výkonná moc. A Ukrajina sama jako stát ztratila legitimitu. Co se bude dít teď a hlavně, kdo podepíše kapitulační před Ruskem? Nad tím se zamýšlí politický analytik Cargradu Andrej Perla.

Dnes tedy budeme mluvit o tom, co vlastně už není – budeme se bavit o aktuálních realitách. Co tedy vlastně je? To je nejdůležitější otázka týkající se nejen ruské, ale i světové politiky. Vznikl precedens: 21. května vypršely pravomoci ukrajinského prezidenta Zelenského, není žádné, právně aspoň trochu průchozí, řešení jeho pravomocí v rámci na Ukrajině platných zákonů – přeložení data voleb, jeho záměnu někým jiným, právem vládnout vybaveným člověkem, jsme neslyšeli. Nic takového tu není.

A co tedy je?

- Je tu Zelenský, pokračující ve vládnutí, aniž by k tomu byl nějak oprávněn.

- Je tu stát zbavený jakékoli zákonné moci, který v podobě loutky a nástroje západních mocností nazývaných blokem NATO, pokračuje ve válce proti Rusku. Ukrajina není v rámci této války subjektem.

- Existuje nejdůležitější aspekt tohoto konfliktu, a tím je červnová „mírová“ konference ve Švýcarsku, za účasti zase převážně jen Západu. Čína, Brazílie, Turecko se odmítly zúčastnit akce na nejvyšší úrovni, odmítla hromada nezápá-

ních zemí, Indie se ještě nerozhodla, zda svého zástupce vyšle.

Co to ale bude za konferenci, která bude projednávat „mírový plán pro Ukrajinu“ bez Ruska?

Pokud by se taková konference sešla, dejme tomu, letos v únoru, tak bychom byli samozřejmě hrozně pobouřeni a naprosto správně bychom řekli, že se o žádných tamních rozhodnutích bavit nebudeme. Příkladně bychom ale byli nuceni přiznat, že se tam sešly nějaké subjekty mezinárodního práva, které jednaly o čemsi vůči nám nepřátelskému.

Tedy ale budeme nuceni – a právě nuceni – říci, že jménem Ukrajiny o válce s Ruskem se Západem jednali lidé, kteří ani formálně, podle zákonů Ukrajiny samé, k tomu nebyli sebemeně oprávněni. Právě proto náš prezident Vladimír Putin při tiskové konferenci v Číně na otázku k mírovým iniciativám, byl nucen (i s jistým udivením) oprávněně říci, že předtím, než se bude o čemkoli jednat (dokonce i teoreticky), se musí na Ukrajině rozhodnout, kdo u nich vlastně je legitimní státní mocí, kdo jménem Ukrajiny může aspoň něco říkat.

Zmizení legitimní výkonné moci znamená postupnou erozi ukrajinského státu. Nedávno jsem o tom mluvil s kolegou z „Radio Tavrija“, který se mě ptal na to, jak je možné, aby se na druhé straně frontové linie děli takové, ještě včera dokonce i pro nacisty nemožné, věci. Já jsem se mu pokusil vysvětlit, že nejde jen o to, že oni tam jsou přesvědčením nacisté, ale podstatou gauneři, ale o to, že jim – jeden po druhém – přestávají fungovat instituce státní moci. Tedy instituce zajišťující administrativní i právní provázanost státního útvaru. Když vidíte, jak lidé v uniformě loví na ulici civilisty, aby je poslali na porážku, je to nejen kurió-

zní, ale především je to svědectví toho, že tam už není stát. Stát přece, z jistého hlediska, je ve vztahu k občanům souborem pravidel chování, která činí existenci uvnitř státu smysluplnou a bezpečnou. A rovněž vybízejí občany k tomu, aby ten stát bránili.

Co se stalo tím, že Zelenský porušil základní zákony vlastní země?

On tu zemi rozložil, připravil ji o ty spojovací elementy, které ji činily sice nám nepřátelskou, ale životaschopnou. Přitom je velmi zajímavé, že prodloužení pravomocí parlamentu (Nejvyšší rady) v Ústavě existuje, takže to formálně mohou udělat za mimořádných okolností – například v době války. A to také udělali.

Ale prodloužení pravomocí prezidenta v Ústavě není! Proč? Protože Ukrajina byla střížena západními zeměmi (a docela chytře) jako poloprezidentská republika, v níž, kdyby se něco stalo, musí být parlament spolehlivější oporou státnosti než vedení moci výkonné. Mohli to v procesu války změnit? Samozřejmě mohli. Mohli schválit hromadu zákonů, které by naprosto legitimně měnily řídicí strukturu.

A je tu ještě něco...

Co stihnu vysvětlit a lidé to docela nechápou. Když politologové, právníci, aktivní politici a historici mluví o legitimitě, nemají na mysli jen psaný zákon ale i to, že legitimita představitele moci je, když jeho poddaní, občané (nazvěte je, jak chcete) chápou a souhlasí s důvodem, proč on zaujímá toto postavení a může velet. Legitimita bývá různého druhu – protože ho zvolili, protože byl pomazan (panovník), protože je vojevůdce, protože byl jmenován parlamentem atd. Ten důvod musí být ale pochopitelný a jasný pro obyvatele.

K čemu tedy ale na Ukrajině došlo? Tato osoba, která sedí v čele toho všeho, není legitimní právě v tomto smyslu – nikdo nedokáže vysvětlit, na základě čeho on vlastně pokračuje ve vydávání příkazů, hovoří jménem státu a pokouší se uzavřít nějaké mezinárodní dohody...

Ale pokud je tomu tak, potom jeho příkazy nejsou závazné, uzavřené dohody a smlouvy jsou nicotné, a dohadovat se se Západem o dodávkách výzbroje, ani s Ruskem o nějakém příměří on už nemůže a nedokáže.

A my se s nimi nedokážeme nijak dohodnout, dokud si oni neopatří legitimní státní moc.

Andrej Perla, (překlad st.h)

(https://tsargrad.tv/shows/razgovarivat-o-mire-ne-s-kem-ukrainu-privjotsja-unichtozhit_1003242)

Voliči řekli STAČILO!

Volby do Evropského parlamentu byly referendem o vládě Petra Fialy.

Komunistická strana Čech a Moravy děkuje všem voličům, kteří se rozhodli přijít k volbám do Evropského parlamentu a dali důvěru jediné relevantní levicové opoziční koalici „STAČILO!“.

Znovuzvolení europoslankyně Kateřiny Konečné je oceněním její dosavadní úspěšné práce a výzvou k jejímu pokračování. Druhý mandát pro Ondřeje Doštálu je bezpochyby důkazem, že vysly-

šet volání občanů České republiky po sjednocení levicových a vlasteneckých sil, které by vytvořilo protiváhu asociální vládě Petra Fialy, bylo správným rozhodnutím a jistě bude inspirací i pro další politické strany.

Volební úspěch koalice „STAČILO!“ dává naději, že se v nadcházejících sněmovních volbách politická mapa České republiky překreslí.

Výsledek letošních voleb do Evropského parlamentu je jednoznačným propadem podpory vládních stran, což zvýší jejich snahu o získání nových voličů zavedením tzv. korespondenční volby, kterou KSČM striktně odmítá.

VV ÚV KSČM, Praha, 10. 6. 2024

Státní návštěva ruského prezidenta Vladimíra Putina v Číně ve dnech 16. a 17. května byla jednou z nejdůležitějších událostí světové politiky za posledních šest měsíců. A nejde ani tak o nápadný rozdíl mezi úrovní přijetí, průběhem a výsledky této návštěvy a cestami vůdců a politických představitelů západních států do Číny. Je více než užitečné se poněkud odpoutat od vysokého emocionálního náboje, s nímž byla návštěva ruského prezidenta v Pekingu spojena, a pokusit se analyzovat nejen to, jaké zásadní změny ve světové „agendě“ znamenala, ale také jaké trendy v bilaterálních vztazích návštěva odhalila.

Výsledky návštěvy analyzoval profesor **Dmitrij Jevstafjev**.

Od návštěvy k návštěvě

Trendy ve vývoji rusko-čínských vztahů jsou zcela zřejmé z veřejných prohlášení představitelů obou zemí. Nejvýznamnějším výsledkem, zakotveným ve společné rusko-čínské deklaraci, je formulace rámcových parametrů multipolárního a vlastně neoglobálního světa (neboť si zachovává řadu prvků globalizace). Zejména pokud jde o tak klíčové otázky, jako je vojenská bezpečnost a omezení rozsahu konfrontace.

Rusko a Čína předložily zemím, které stále disponují alespoň některými prvky suverenity, velký strategický návrh týkající se podmínek budování nového světa. Skládá se z geopolitické i geoekonomické části. Tento návrh je samozřejmě pouze nástinem nadcházející nové globální architektury. Vznikl však v okamžiku, kdy je šance, že bude vyslyšen na pozadí stále iracionálnějšího chování „sjednoceného Západu“ a globální institucionální krize.

Mnozí političtí analytici se pokoušejí srovnávat dvě návštěvy: návštěvu prezidenta Si Ťin-pchinga v Rusku ve dnech 20. až 22. března 2023 a současnou návštěvu prezidenta Putina v Číně. To je pochopitelné. Oba vedoucí představitelé uskutečnili vzájemné návštěvy jako první po svém zvolení, což potvrzuje nejen vysoký status mezistátních vztahů, ale také **nejhlubší vzájemnou důvěru**, pokud je tento termín použitelný pro politické představitele.

Skutečnost, že dvoustranný obchodní obrát činil do konce roku 2023 přibližně 230 miliard dolarů a nadále roste, i když pomalejším tempem, posouvá současné hospodářské vztahy na poněkud jinou kvalitativní úroveň. Ano, Rusko je stále daleko od úrovně obchodních vztahů Číny s Evropskou unií a Spojenými státy. Ale Rusko má také mnohem menší počet

obyvatel. Přesto je již pevně na čtvrtém místě mezi obchodními partnery Číny, a to navzdory pokusům vnějších sil omezit možnosti vzájemného obchodu.

Troufám si tvrdit, že ústředním, novým faktorem je zcela nová situace v zóně

Nové dohody mezi Ruskem a Čínou

Speciální vojenské operace, která zcela odstraňuje otázku, byť jen teoretické možnosti vojenské porážky Ruska. Navzdory veřejné podpoře na nejvyšší politické úrovni to nebylo zřejmé v době návštěvy předsedy Si v Moskvě, která se konala na pozadí propagandy Západu nafukující vyhlídky na ukrajinskou „protiofenzívu“. Zejména s ohledem na politický a propagandistický tlak vyvíjený na Peking. A pravděpodobně i možnost vojenského neúspěchu ruských vojsk byla zakomponována do čínských plánů.

Nyní se situace zásadně změnila. Nová vojensko-politická situace kolem Ukrajiny a krize politiky hybridní účasti v konfliktu ze strany Spojených států a kolektivního Západu vyjádřily potřebu vážně zvážit možnost zavedení národních kontingentů zemí NATO mimo jeho vojensko-politický „deštník“. **Tím se významně uvolňují ruce Číny při řešení vojensko-politických problémů.** Tento faktor již v této fázi značně komplikuje Spojeným státům utváření perimetru čínské izolace ve východní Asii.

Nejdůležitější jsou však významné změny v kontextu dvoustranných vztahů.

Co ovlivňuje rozhodnutí Moskvy a Pekingu?

Za prvé. Obchodní válka USA s Čínou se navzdory všem snahám Pekingu o navázání dialogu se Spojenými státy stala realitou. Lze říci, že nový stav americko-čínských vztahů je zafixován posledním balíčkem amerických sankcí vůči Číně. Tento balíček vlastně uzavírá možnost rozšíření čínské přítomnosti v segmentu trhů s vyspělými technologiemi, který je pro Peking klíčový.

Důležitá je však i další věc. Forma, v níž USA požadují po Číně ústupky v obchodních vztazích a spojují pokračování interakce mezi USA a ČLR se vztahy Pekingu s Moskvou, neznamená pouze „anulování“ zdánlivě pozitivních výsledků setkání Joea Bidena a Si Ťin-pchinga v San Francisku v listopadu 2023. Znamená to také donucení Pekingu souhlasit s americkým „světem pravidel“, který strategicky znevažuje čínské geopolitické a geoekonomické ambice. Nejde tedy o vztahy mezi

Pekingem a Moskvou a o nezávislý postoj Číny k mechanismům řešení konfliktu na Ukrajině a v jejím okolí. Jde o to, jak Peking chápe strategické důsledky i „měkkého“ souhlasu s linií Washingtonu.

Hlavní posun oproti situaci v roce 2023 však spočívá v tom, že Peking se zjevně přesvědčil o nedohodě s Washingtonem. To znamená, že vztahy s Washingtonem se posunuly do stavu nejistoty a bilaterální vztahy se fakticky zhroutily bezprostředně po summitu v San Francisku, který byl považován za „průlom“. A to je pro Čínu a čínskou zahraničněpolitickou mentalitu nejpálčivější výzva.

Za druhé. Peking ztratil iluze o možnosti využít Evropu jako přátelský faktor v tvrdém obchodu s USA v ekonomických otázkách. Výsledky návštěvy prezidenta Si Ťin-pchinga v Evropě, především ve Francii, na jejíž vztahy Peking kladl zvláštní důraz, byly zklamáním. „Evropský faktor“ v ruské politice, s výjimkou vztahů s politicky specifickými zeměmi (Maďarsko, Slovensko, Srbsko), právě v tomto období téměř zcela vymizel. Z hlediska vlivu na dlouhodobou strategii Číny se jedná o nejzávažnější faktor, který si Peking pravděpodobně ještě plně neuvědomil.

Za třetí. Peking ztratil iluze o možnosti vyřešit konflikt na Ukrajině „paliativními“ prostředky, zmrazením konfliktu a návratem ke stavu před vypuknutím druhé světové války. Ačkoli dosud byl v uznání této skutečnosti mimořádně opatrný. Znovu zdůrazněme, že Rusko se za stejnou dobu také zbavilo iluzí o možnosti dosáhnout politického urovnání bez vojenského vítězství.

A výsledky Putinovy návštěvy v Číně jen potvrdily nutnost rozhodně pokračovat v naplňování cílů Speciální vojenské operace, aniž by se situace změnila ve „věčný konflikt“. Zatím je těžké říci, do jaké míry se Peking postavil na stranu Moskvy, pokud jde o vojenskou krizi na Ukrajině, ale určité posuny v postoji Pekingu jsou přece jen patrné.

Fráze obsažená ve společném rusko-čínském prohlášení o „nedělitelnosti bezpečnosti“ a nutnosti řešit základní příčiny ukrajinského konfliktu rozhodně nepředstavuje úplný převrat v čínském přístupu ke konfliktu. Její výskyt v dohodnutém prohlášení však ukazuje, že Peking si jasně uvědomil, že není možné konflikt na Ukrajině jednoduše „zmrazit“ a odkládat řešení zásadních politických otázek souvisejících s bezpečnostními problémy Ruska. A ve světle krize vztahů s evropskými zeměmi se Peking

pravděpodobně již strategicky považuje za součást takového systému.

Není však pochyb o tom, že tato politická novinka, jejíž význam lze jen stěží přeceňovat, je zásadně důležitá i pro vztahy Číny k procesům v jiných regionech. Zejména v Eurasii. A to je skutečně zásadní geopolitický posun.

Čína se prozatím snaží zachovat si co největší volnost, což je vzhledem ke stále složitější geopolitické situaci zcela pochopitelné. Důsledná demonstrace ochoty ruského vedení k dialogu na pozadí pravidelně se vyvíjejícího, ale obecně radikálního postoje Západu a Kyjeva k jednání, rusko-čínský dialog usnadňuje.

Za čtvrté. Obě strany se v posledním roce přesvědčily, že strategická ekonomická interakce ve světě financí, který je zaměřen na USA, je nesmírně obtížná. A také, že Spojené státy nastavily kurz neomezeného používání dolaru jako politické zbraně. To výslovně uvedl Vladimir Putin během své návštěvy. Toto uvědomění nebylo během současné návštěvy ještě plně institucionalizováno. Je však zřejmé, že během návštěvy byl zahájen mechanismus obratu k bezdolarové platební a investiční interakci. A tento obrat se netýká pouze rusko-čínské hospodářské interakce. Nový systém se nevyhnutelně dotkne i dalších obchodních partnerů Ruska a Číny, především zemí Eurasie.

Eurasie v novém kontextu

Putinova věta, že Rusko podporuje myšlenku spojení potenciálu EAEU a čínské iniciativy „Jeden pás, jedna cesta“, která se na první pohled jeví jako protokolár-

ní zdvořilost, naznačuje strategický posun. Realizace čínské iniciativy, která již dávno přerostla rámec čistě logistického projektu, a ruské plány na přeměnu Ruska a části Eurasie v relativně celistvý geoeconomický region, si neodporují ale naopak se doplňují. A tato geoeconomická změna přímo ovlivňuje perspektivy hospodářského rozvoje Eurasie, a to nejen její „postsovětské“ části, ale i v širším významu.

Rusko nastínilo Pekingu velmi důležité možnosti účasti na projektech eurasijského a čistě ruského geoeconomického rozvoje. Konkrétně navrhlo vytvoření komise pro společné využívání Severní mořské cesty, samozřejmě v rámci ruské suverenity. Tímto krokem Moskva přispěla k vytvoření celoeurasijského prostoru hospodářského růstu, který by byl prostý sankcí a politické manipulace.

Je na Pekingu, aby ukázal svou připravenost považovat vztahy s Ruskem a Eurasii nejen za prostředek zmírnění tlaku USA, ale také za strategicky významnou oblast investic. A soudě podle výsledků návštěvy se Peking k tomuto chápání vztahů postupně obrací.

Stejně jako byl ruský „obrat na Východ“ obtížným, do značné míry vynuceným, ale strategickým rozhodnutím, je i čínský obrat k Eurasii strategický. Je také částečně vynucený, ale je méně komplikovaný, protože Peking si pro něj připravil základy v dostatečném předstihu, nicméně, zatím tento obrat nebyl zcela dokončen.

Nový perspektivní stav rusko-čínské geoeconomické partnerství se teprve začíná formovat (odtud ad hoc charak-

ter platebních mechanismů). To nejdůležitější, co se tím pro země velké Eurasie otevírá, je skutečné, nikoli teoretické, fiktivní a manipulativní otevření možností pro realizaci megaprojektů. Především v oblasti logistiky, racionálního využívání vodních zdrojů a modernizace infrastruktury.

V současné konfiguraci rusko-čínské partnerství bude zapojení postsovětských států do nového geoeconomického systému ve větší míře „sférou odpovědnosti“ Ruska. Nemohou být pouze konzumenty „návrhů“ Ruska, Číny, ve velmi blízké budoucnosti Íránu a ve vzdálenější budoucnosti Indie. Otázkou je, jaký může být přínos těchto států do vznikajícího systému. A do jaké míry budou tyto státy, zejména středoasijské, ochotny opustit praxi vyvažování v trojúhelníku Rusko-Čína-USA, která se vyvinula v posledních letech. Pro některé postsovětské státy se totiž tato praxe stala základem jejich zahraniční politiky.

Ve skutečnosti je návrh Pekingu a Moskvy také nabídkou postsovětským státům, které učinily geopolitickou volbu, zda získají geoeconomické výhody, nebo ne – aniž by ztratily svou vnitřní suverenitu. Tato volba však v jakémkoliv své variantě znamená přijetí vážných závazků vůči partnerům. Obecně je situace, kdy se euroasijské ekonomické vztahy stávají geopoliticky odpovědnými, poměrně nová. Nepochybně si vyžádá další čas na její pochopení. V procesu takové reflexe se ukáže skutečný rozsah suverenity, zejména v postsovětské Eurasii, a schopnost politických elit jednat nezávisle.

Při diskusi o čistě geoeconomických aspektech nového návrhu geoeconomické interakce bychom však měli mít stále na paměti, že žádné velké projekty v rámci nově vznikajícího modelu interakce v Eurasii nelze realizovat bez celkové socioekonomické modernizace a stabilizace regionu. Ta musí být založena na vyloučení destabilizujícího vlivu mimoregionálních sil.

Eurasijské politické elity, zejména ty z postsovětských států, by měly brát jako samozřejmost, že Peking a Moskva si uvědomují rizika spojená s proměnou Eurasie, zejména zemí Střední Asie, když ne v divočinu, tak v objekt manipulace ze strany třetích zemí. A přijetí opatření zaměřených na vyloučení takové možnosti se vlastně stává jakousi „vstupenkou“ do nového geoeconomického systému, jehož perspektivy vytvoření byly oznámeny během Putinovy návštěvy Číny.

Dmitrij Jevstafjev

23.05.2024; překlad st. hroch

<https://eurasia.expert/razvorot-v-evraziyu-cto-oznachayut-novye-dogovorenosti-rossii-i-kitaya-dlya-postsovetskogo-prostra/>

Ukrajinské štěstí - žít na dluh, platit krví

...Jde o to, že, Ukrajinci se se státem neztotožňují. Proto je ani nezajímá, zda Západ dluhy odepíše, nebo ne – účty přece platí stát.

Ukrajinci jsou přesvědčeni, že peníze nedostává každý jednotlivec, ale oni všichni jako kolektiv dobře se chovajících lidí. V jejich souřadnicovém systému chovat se dobře znamená plnit jakákoli přání Západu, zejména teď to znamená bojovat proti Rusku do posledního Ukrajince.

Každý Ukrajinec zvláště však chápe, že do posledního – je jenom obrazné vyjádření. Každý nebude zabit. Zároveň však nechce být mezi mrtvými. Chce žít a užívat si západních svobod. Proto se jednotliví Ukrajinci pečlivě vyhýbají mobilizaci, utíkají do zahraničí, skrývají se, utíkají před představiteli vojenských odvodních komisí, perou se s nimi, vycházejí na ulici převlečení za ženy atd.

Ale všichni dohromady podporují válku a jsou připraveni zabít každého, kdo by je chtěl přesvědčovat o potřebě míru. Koneckonců Západ platí za mír s Ruskem mnohem méně než za válku s ním. Průměrný Ukrajinec se tedy domnívá, že každý, kdo agituje pro mír, mu prakticky krade peníze z kapsy, a proto si zaslouží co nejprísnejší trest.

Ale ukrajinská teorie „volňásků“ předpokládá, že za peníze přidělené všem zaplatí jen ti, kteří ve válce zemřou nebo budou zmrzačeni. Pro ně a pouze jenom pro ně to nebude zadarmo. **Na Ukrajině není „nefachčenko“ jen Zelenský, ale devět lidí z deseti. Nikdo nechce umírat, aby si to ostatní potom užili. A tak se ukazuje, že jednotlivě sice před válkou utíkají, ale kolektivně po ní volají a zabíjejí každého, kdo se snaží válku zastavit.**

Rostislav IŠČENKO

kráceno, 30. června 2024, UKRAJINA.ru

Pozvání Zelenského je zločin

Francouz Cyril de Lattre: Pozvání Zelenského na den vyloďení v Normandii je historický zločin

Ve čtvrtek 6. června uplynulo 80 let od vyloďení spojeneckých vojsk v Normandii. Slavnostního ceremoniálu se zúčastnila řada evropských představitelů, americký prezident Joe Biden, ukrajinský prezident Volodymyr Zelenský s manželkou – dokonce byl pro ně připraven červený koberec.

Rusko nebylo na akci pozváno, ačkoli francouzský prezident Emmanuel Macron ve svém slavnostním projevu poznamenal, že to byla právě „Rudá armáda, která svými obětavými činy na východní frontě vytvořila podmínky pro úspěšnou spojeneckou vyloďovací operaci v Normandii a zadržela značné síly nacistů“.

Na oslavě také zazněla báseň Anny Achmatovové „Druhé výročí“ (ve francouzském překladu) a „Píseň partyzánů“ v podání sboru francouzských školáků. Tato píseň se stala hymnou francouzského odboje během okupace Francie a hudbu k ní napsala ruská inspirátorka odbojářů Anna Marleyová (Betulinskaja).

Ve stejný den požádal francouzský občan, expert a bývalý pilot Cyril de Lattre redakci serveru *Ukraina.ru* o zveřejnění jeho otevřeného dopisu vůdci země, prezidentu Macronovi.

Zveřejňujeme celý text otevřeného dopisu:

Pane prezidente Francouzské republiky!

Obracím se na Vás tímto dopisem jako francouzský občan, neboť jsem hluboce znepokojen a pobouřen nedávným rozhodnutím pozvat Vladimíra Zelenského na oslavy vyloďení v Normandii 6. června. Tato volba je nejen skandální, ale je přímou urážkou památky hrdinů druhé světové války, všech, kteří v ní padli a přispěli k vítězství, a to z řady důvodů, které neopomenu níže uvést.

Jsem si dobře vědom toho, že se jedná o politický manévr a diplomatickou urážku, která vám umožní učinit prohlášení, jež navedou Francii na cestu, kterou by se vydat neměla, přinejmenším ne bez konzultace s francouzským lidem. Pokud by lidé znali pravdu, v naprosté většině by Vás ve Vašich výročích a rozhodnutích rozhodně nenásledovali.

Urážka památky bojovníků

Vzpomínkové akce k 6. červnu jsou slavnostním okamžikem k uctění památky těch, kteří obětovali své životy za svobodu Evropy. Pozvání pana Zelenského, jenž již od konce března 2024 - podle ústavy – není prezidentem Ukrajiny a který měl své pravomoci předat předsedovi Nejvyšší rady nejpozději 20. května 2024, je již samo o sobě skandální.

Faktem je, že Zelenskému hraje do karet vnucený válečný stav. Připomínám, že tentýž muž potlačil ve jménu demokracie všechna média kromě těch, která podporují jeho názory, prakticky umlčel všechny politické strany kromě své vlastní a postupně zničil kanonické pravoslaví a nahradil je schizmatickým pravoslavím, jež se zavázalo k věrnosti ukrajinské vládě. Tak si představujete „demokratický stát bránící evropskou demokracii“?

Ukrajina je státem, jenž se vyznačuje aktivní přítomností neonacistických a ultranacionalistických banderovských skupin, jako jsou prapory Azov, Ajdar, Pravý sektor (*nacionalistické a extremistické organizace zakázané v Ruské federaci – pozn. redakce*) a politická strana Svoboda, jejíž podíl na masakrech v Oděse v roce 2014 dnes už nikdo nemůže popřít. Nikdo rovněž nemůže popřít roli, kterou sehrály tyto re-

presivní prapory během etnických čistek, k nimž od té doby docházelo v Donbasu v roce 2015.

Pozvat tuto osobu, aby uctila hodnoty, za něž bojovali ti, jimž vzdáváme čest během oslav 6. června, je zrada. Činnost a ideologie těchto organizací vyvolávají hluboké znepokojení. Až hrozivě připomínají zvěrstva, kterých se za války dopouštěli nacisté. Represivní prapory jako Azov a Ajdar jsou od roku 2014 obviňovány z porušování lidských práv a válečných zločinů během konfliktu na východě Ukrajiny.

Protože ano, pane prezidente, tento konflikt začal státním převratem zorganizovaným Západem v roce 2014, nikoli v roce 2022, jak nám, tak rád připomínáte. Porušili jsme své slovo a závazky tím, že jsme neplnili **Minské dohody**, jak jsme měli, a to s plným vědomím všech faktů, jak uznali François Hollande a Angela Merkelová.

Zejména prapor Azov používá symbol, který až děsivě připomíná symbol divize SS Das Reich, známé svými zvěrstvy za druhé světové války, včetně masakru v Oradour-sur-Glane. Divize Galicia, složená převážně z ukrajinských dobrovolníků, kteří bojovali na straně nacistů, je smutným příkladem takové spolupráce. Vidět, jak jsou v současnosti na Ukrajině tyto elementy rehabilitovány, není nic jiného než urážka památky milionů lidí, kteří bojovali a trpěli, aby porazili fašismus.

Stěpan Bandera je na Ukrajině stejnou ikonou jako Hitler. Někteří ho uctívají jako národního hrdinu, přestože se podílel na válečných zločinech, včetně židovských pogromů a masakrů na Polácích. Bandera a jeho Organizace ukrajinských nacionalistů (OUN) spolupracovali s nacisty v naději na vytvoření nezávislého ukrajinského státu, což vedlo k hrůzným a nelidským činům.

To ale není vše. Měl byste si, pane prezidente, připomenout některé noční události z 5. na 6. června 1944, do nichž se Ukrajina a banderovci přímo zapojili, ne však proto, aby bojovali proti nacistům, to ne, ale proto, aby bojovali proti nám! Pokud Vám nestačí divize Das Reich a Galicia, měl byste vědět, že Ukrajinci prolévali francouzskou krev i ve Francii.

V noci z 5. na 6. června 1944, kdy se spojenecká armáda blížila k pobřeží Normandie, bylo za nepřátelskými liniemi vysazeno 36 Francouzů. Patřili k 2. pluku parašutistů (2. Regiment of Parachute Chasseurs) britské speciální letecké služby (slavná SAS). Jejich úkolem bylo připravit příchod jejich jednotky do Bretaně.

Němci se po bitvě vrátili, mučili a zabíjeli raněné, zabíjeli civilisty – muže, ženy i děti – v okolních vesnicích a lesích.

Nejstarší a nejnemocnější ženu ve věku 83 let zabili ve vlastní posteli. Masakr provedla 261. ukrajinská jezdecká eskadrona a 708. gruzínský pěší prapor.

První francouzská oběť vylodění v Den D, Emile Buétar, byl zabit ukrajinským nacistou, Banderovým žákem, v bitvě u Saint-Marseille. Na toto téma dokonce vyšla kniha „LES BRETONS AU LENDEMAIN DE L'OCCUPATION“ (*Bretenci po okupaci – pozn. redakce*), Luc Capdevilla 1999; Presses Universitaires de Rennes.

A to ani nemluví o ukrajinských pomocných jednotkách, jež bojovaly jako součást německé armády na plážích Normandie tvář v tvář vylodění Spojenců 6. června 1944.

Zdá se, že vůbec nechápete, že pozvání Zelenského na oslavu 6. června 1944 je urážkou všech odbojářů, všech zabitých, umučených civilistů a rehabilitací temných stránek dějin, nacismu a banderismu, které se opět vyskytují na území soudobé Ukrajiny Zelenského. Je to z vaší strany akt zrady, maskovaný jako diplomatická facka Rusku.

Nepozvání Ruska je historická zrada

Sovětský svaz, jehož je Rusko hlavním nástupcem, sehrál při porážce nacismu rozhodující a často záměrně podceňovanou roli. Východní fronta, kterou SSSR otevřel po německé invazi v roce 1941, byla dějištěm rozhodujících a nesmírně nákladných bojů se ztrátami na lidských životech. Například bitva u Stalingradu byla zlomovým bodem války, zlomila útočnou sílu wehrmachtu a odstartovala dlouhý pochod na Berlín.

Role Rudé armády při osvobozování nacistických koncentračních a vyhlazovacích táborů a při dobývání Berlína je nepopíratelná. Během války zahynulo přibližně 27 milionů sovětských občanů, což je číslo, které ilustruje obrovské oběti, jež Sovětský svaz přinesl.

Ignorování těchto obětí tím, že se Rusko z pietní akce vyloučí a pozve se Vladimír Zelenský, je špatným a nezdravým prepisováním dějin (kterého se Ukrajina pravidelně dopouští, pokud jde o přepisování školních učebnic dějepisu) a urážkou milionů sovětských vojáků (ale i všech dalších), kteří bojovali a zemřeli.

A to je další zrada z Vaší strany, nacházející se v pravém spektru francouzské levice a nadále obdivující spolupráci Pétaina s vichistickým režimem.

Vzpomínková diplomacie by měla být inkluzivní nebo plně exkluzivní, ale vždy by měla respektovat přínos všech Spojenců. Vyloučení Ruska kvůli současnému politickému napětí narušuje ducha vzpomínání a kolektivního uznání minulých obětí. Jedná se o zcela zpolitizované rozhodnutí, které záměrně ignoruje klíčovou roli Sovětského svazu při porážce nacismu a záměrně zamlčuje skutečnost, že kdyby neexistovala východní fronta, spojenci (6. června 1944) a generál de Lattre (15. srpna 1944) by se v této zemi nikdy nemohli vylodit.

Představa generála de Gaulla o dni „D“

Ano, 6. červen 1944 je jedním z významných dat. Dalším například 18. červen 1940, kdy pronesl generál Charles de Gaulle slavnou výzvu k francouzskému odboji ve vysílání BBC z Londýna. Tvář v tvář nacistickému nepříteli odmítl kapitulaci Francie a odjel do Londýna, odkud pokračoval v boji. Tato

výzva byla pokynem k formování zahraničního odboje France Libre (Hnutí za svobodu Francie). De Gaulle prohlásil: „**At se děje cokoliv, plamen francouzského odporu nesmí uhasnout a nezhasne!**“ (*Tento historický okamžik se stal symbolem francouzského odboje – pozn. redakce*.) Dále bitva u Stalingradu, bitva u Kurska a další neméně významná data v dějinách druhé světové války. Stejně tak začátek operace Overlord, při níž se spojenecká vojska vylodila v Normandii, aby zahájila osvobozování západní Evropy od nacistické okupace, stejně jako se generál de Lattre vylodil 15. srpna 1944 v Provence.

Pro Charlese de Gaulla, francouzského generála, který za války vedl Svobodnou Francii, však bylo toto datum podbarveno zcela oprávněnými politickými spory a nedůvěrou. De Gaulle byl zarytým zastáncem francouzské nezávislosti a suverenity. Vylodění považoval za nezbytný zásah, ale byl si vědom i politických záměrů spojenců, zejména Spojených států a Spojeného království.

De Gaulle se obával, aby AMGOT – „Spojenecká vojenská správa na okupovaných územích“ - určená ke správě osvobozených území, neohrozila autonomii Francie a nebyla vnímána jako nová forma okupace. Chtěl, aby osvobození Francie bylo vnímáno jako výsledek úsilí Francouzů, zejména odboje a sil Svobodné Francie, a nikoli jako důsledek zahraniční intervence.

Připomeňme si, že pokud operace z 6. června 1944 postavily do popředí Spojené státy, nesmíme zapomínat na Brity, Kanaďany a Francouze v britských uniformách. Na druhou stranu nikdo nebo málokdo mluví o vylodění v Provence, které zase připomíná armádu v Africe, v níž jsme měli i bojovníky z Tichomoří.

Je nepochybné, že současné řeči o africké armádě jsou něčím, o čem by francouzská vláda neměla mluvit, protože by to vyvolalo kritiku a kontroverze. Jsem si dokonce zcela jist, že když se podíváte pozorně, musí tam být i několik Kanaků. Všichni však byli s námi z Kufry a Sicílie.

Pro de Gaulla byl AMGOT nepřijatelný. Navíc to byl právě Mitterrand, kdo spolu s Reaganem jako první zmodernizovali oslavu 6. června.

Americká dominance v Evropě

Připomínku vylodění spojenců v Normandii, která se konala 6. června, lze také považovat za projev věrnosti americkému vlivu v Evropě. Po válce sehrály Spojené státy prostřednictvím Marshallova plánu ústřední roli při obnově západní Evropy a upevnily svůj politický a hospodářský vliv na kontinentu. Tato dominance trvala

la i během studené války, kdy pokračovala přítomnost amerických vojsk – a vzniklo NATO.

V roce 1947 navrhl americký ministr zahraničí George Marshall program obnovy Evropy. Cílem tohoto plánu bylo poskytnout masivní hospodářskou pomoc evropským zemím zničeným válkou s cílem stabilizovat jejich hospodářství a zabránit vzestupu komunismu. V letech 1948 až 1951 bylo evropským zemím rozděleno přibližně 13 miliard dolarů (což dnes odpovídá více než 100 miliardám dolarů).

Marshallův plán nepochybně přispěl k obnově a hospodářskému oživení Evropy, ale zároveň přispěl k posílení amerického vlivu a k ovládnutí kontinentu. Přijetím pomoci se evropské

země ocitly v částečné solidaritě s politikou, ale i hospodářskou politikou Spojených států, čímž usnadnily transatlantickou hospodářskou integraci, která výrazně prospěla americkým zájmům. Podmínky spojené s pomocí, včetně přijetí hospodářské politiky volného trhu a spolupráce se Spojenými státy, tento vliv jen posilovaly.

Dalším projevem americké dominance v Evropě bylo založení Severoatlantické aliance (NATO) v roce 1949. NATO bylo koncipováno jako vojenská aliance na ochranu západní Evropy před možnou sovětskou hrozbou a upevnilo americkou vojenskou přítomnost na kontinentu. Americké vojenské základny byly zřízeny v řadě evropských zemí, včetně západního Německa, Itálie i Francie. Tím byla zaručena možnost rychlé reakce na případnou sovětskou agresi.

Tato vojenská přítomnost měla hluboké důsledky pro suverenitu evropských zemí. Ochrana poskytovaná NATO byla sice v kontextu studené války vítaná, ale zároveň znamenala zvýšenou závislost na Spojených státech v oblasti národní bezpečnosti. Pro mnoho Evropanů symbolizovala ztrátu strategické autonomie a podřízení se americkým zájmům.

Charles de Gaulle, vůdce Svobodné Francie za druhé světové války a prezident Francouzské republiky v letech 1959 až 1969, byl přesvědčeným obhájcem národní nezávislosti. De Gaulle považoval americkou dominanci v Evropě za hrozbu pro francouzskou suverenitu. Šlo mu především o to, aby se Francie nestala pouhou loutkou v mocenské hře mezi Spojenými státy a Sovětským svazem nebo hadrem na utírání nohou v rámci AMGOT.

V roce 1966 učinil de Gaulle historické rozhodnutí o vystoupení Francie z jednotného vojenského velení NATO. Požadoval také stažení amerických vojáků a základen z francouzského území. Tento krok byl jasným potvrzením touhy Francie po nezávislé zahraniční politice bez dominantního amerického vlivu. De Gaulle rovněž usiloval o vytvoření jednotné, ale nezávislé Evropy, která by byla schopna postavit se velmocím. Podíváme-li se na hranice NATO v roce 1991 a dnes, zjistíme, že to není Rusko, kdo přiblížil své hranice k NATO, ale právě naopak.

A naopak, pane prezidente, pokud existuje datum, na kterém bychom měli trvat ještě více než na 14. červenci, měl by to být 8. květen, nikoli 6. červen, a to mimo jakékoli politické ohledy na všechny zúčastněné strany, což nám nebrání uctít památku těch, kteří padli v Normandii.

Současný výsledek

A jak to vypadá nyní? Efekt je opačný! Mýlil jste se a chtěl jste srazit ruskou ekonomiku na kolena během čtrnácti dnů, ale opak je pravdou. Sankce uplatňované proti Rusku se jedna po druhé obrací proti Francii a Evropě. Plyn, ropa, jaderná energie, bezpečnost, ztráta suverenity a dokonce i titan, kvůli kterému jsme nuceni žádat Kanadu o shovívavost, aby sankce zmírnila a nenechala Airbus trpět víc než dosud.

Co více lze dodat ke skandálu s turbínou Arabelle? Stoprocentně francouzská vyspělá technologie, kterou jste prodali Američanům za 600 milionů eur a kterou jste právě koupili

zpět za dvojnásobnou cenu s upravenou americkou technologií, která sice vyhovuje pravidlům ITAR, ale nás zotročuje.

Příkladů je tolik a vždy se jedná o Vaši odpovědnost. Co jiného lze říci o francouzské ekonomice? Od Vašeho nástupu v roce 2017 se zadlužení Francie zvýšilo na tři biliony eur dluhu a 6,5 bilionu eur, pokud připočteme podrozvahu.

Bercyho směšné prognózy, ať už jde o hospodářský růst, nebo řadu jiných otázek, francouzskou ekonomiku, která je nyní v bankrotu a o níž se ví, že se nevyhnutelně zhoršuje, neobnoví.

Jasně jsme si uvědomili, že jedním z cílů Ameriky v této nepřímé válce vedené přes Ukrajinu až do posledního Ukrajince je pouze snaha oslabit Rusko a zároveň snížit možnosti Evropy a Francie a uvrhnout je do otroctví. A to je skutečně jediný cíl, kterého se jim podařilo dosáhnout. Uvědomujeme si však, že tím to bohužel neskončí.

Doktrína, kterou používáte Vy, Evropa a Ukrajina, spočívá v tom, že Rusko po Ukrajině zaútočí na další zemi. Tato teorie je v lepším případě ničím nepodložená, v horším případě je to obrovská lež, která má sloužit k dosažení Vašich cílů. Protože válka je pokračováním politiky jinými prostředky, potřebujete motiv, abyste zmrazili situaci, která se vám zcela vymkla z rukou a v níž vidíte východisko, aniž byste se vzdali nadvlády.

Pane prezidente, zákon o vojenském plánování na léta 2024 až 2030 jste schválil loni v červenci 2023. V té době mou pozornost upoutaly především články L2212-1 až L2212-9. Vzhledem k tomu, že pokud mohu akceptovat a souhlasit s tím, že je to naprosto opodstatněné pro obranu státního území, zajímal jsem se o formulaci: „...nebo odůvodnit plnění mezinárodních závazků 'států' ve věcech obrany“ a také o to, že se tak děje prostým rozhodnutím rady ministrů. Přinejmenším lze říci, že tento text je nekonečně široký a mohl by pokrýt všechny mezinárodní závazky Francie.

Nikomu však neuniklo, že zavazujete Francii nejen ekonomicky, ale i vojensky. Francie poskytla Ukrajině vojenskou pomoc v celkové výši 1,7 miliardy eur v roce 2022 a 2,1 miliardy eur v roce 2023. V roce 2024 poskytne Francie až 3 miliardy eur další podpory, což je částka, která však nenahradí 50 miliard eur přicházejících z EU, kde případně na Francii asi 16 procent, tedy dalších asi 8 miliard eur. A co se týká závazků vojenského charakteru ve vztahu k Ukrajině, to jsem si mohl přečíst v plném znění v době podpisu této smlouvy v únoru 2024, stejně jako určitá část mých krajanů.

Kromě toho, že ekonomická situace Francie neumožňuje takové výdaje, kromě toho, že tato smlouva, kterou zavazujete Francii, aniž byste oslovil národ – lid, jenž má také právo se k této věci vyjádřit, protože by to mohlo vést k válce, o kterou, jak se zdá, ze všech sil usilujete – tak očekávám, že v příštích dnech učiníte další určitý počet prohlášení, která budou Francii – bohužel – ještě více zavazovat.

Je také známo, že Francie se na Ukrajině již neoficiálně angažuje. Děje se to v různorodých variantách a Vy – jako vrchní velitel ozbrojených sil – to víte lépe než kdokoli jiný. Francie dodává vojenskou techniku, zbraně, munici. Někdy poskytuje logistickou podporu, kterou Ukrajinci sami nemohou nebo neumějí poskytnout (například Skalp EG). Francie cvičí na svém

území ukrajinské piloty stíhaček (včetně VA120), nemluvě o pěchotě, a to i v Německu, v Polsku a ve Francii přímo v táboře Courtin. V tomto ohledu je Francie již do války zapojena.

Rozhodnutí, která se chystáte přijmout a o kterých jste již mnohokrát hovořil, jsou rozhodnutími, která budou mít vážné důsledky pro budoucnost Francie i Evropy, neboť s oblibou říkáte, že chcete vést evropskou koalici. Jsou to rozhodnutí, která by mohla přivést naši zemi do válečného stavu, na který nemáme ani finanční, ani materiální, natož lidské zdroje – a vůbec ho nepotřebujeme. Všichni víme, co znamená slovo „instruktoři“. Pod tento název lze schovat všechno možné, jenom původní význam slova jaksi chybí.

Francie nemá na Ukrajině žádný zájem, naprosto žádný. Ukrajina je zkorumpovaný stát, který ukrývá teroristy a jehož občané sami nechtějí bojovat proti Rusku, natož bojovat za Zelenského a jeho režim. Prohlídky a zadržování prováděná TCK („teritoriální centra kompletování“ - jak se nyní na Ukrajině říká vojenským rekrutačním komisím - pozn. redakce) jsou toho každodenním důkazem.

Ukrajina nemá místo v Evropské unii a už vůbec ne v NATO. Francie nic nezíská, když tam pošle své syny a dcery, aby prolévali krev za cizí věc, za cizí zemi a v každém případě za zemi, kterou se Západ rozhodl zlomyslně využít k dosažení cílů, jichž se mu nepodařilo dosáhnout jinými způsoby. Celistvost Francie není ohrožena jinak než našimi vlastními evropskými a americkými spojenci, ale i v tomto případě musíme doufat, že se s tím snad nebudeme muset trápit.

Kdybyste se náhodou rozhodl poslat naše „školitele“ na Ukrajinu, stali by se legitimním cílem, což by byl náš problém. Vyslání instruktorů nebo jiných francouzských ozbrojených sil na Ukrajinu totiž znamená, že v tom či onom okamžiku dojde ke kontaktu s ruskými ozbrojenými silami. Jaká by byla pravidla pro nasazení francouzských jednotek? Budte bez obav, myslím, že je znám, a právě proto, že je znám, vím, kam nás to zavede.

Vy Rusko neposloucháte, neberete v úvahu to, co už léta jasně říká, a nemáte absolutně žádnou kontrolu nad tím, co se může stát. Uvědomíte si to, až když bude pozdě, přestože jste byl varován. Pozdě není, alespoň zatím ne, i když začínám stále více věřit tomu, že se bude rozehrávat partitura, dávno napsaná Západem, který evidentně stále nic neví o Rusku, o Rusech, o jejich duších. Napoleon neuspěl, Hitler neuspěl, nečekejte úspěch, sklidíte jen krev a slzy. A nejste připraveni za to zaplatit.

Pozvání Vladimira Zelenského na vzpomínkové akce 6. června je hluboce nezodpovědným činem, který znevažuje památku obětí druhé světové války a protifašistických bojovníků. Přítomnost neonacistických skupin na Ukrajině, neúčast Ruska na oslavách a urážka památky bojovníků za svobodu jsou důvody, které činí toto rozhodnutí nepřijatelným a hanebným ze strany země, jako je Francie, země, která by měla být suverénní. Oslavy musí zůstat okamžikem úcty a cti, oproštěným od současných politických zájmů, které deformují smysl této historické události a nepřidávají Francii na prestiži.

Nevyzývám Vás, abyste toto rozhodnutí přehodnotil a zajistil, že vzpomínkové obřady budou skutečně uctívat všechny, kdo se o vítězství nad nacismem zasloužili, bez jakékoli politické manipulace, protože vím, že to nemá smysl – něco takového od Vás chť. Protože vím, že stejně neustoupíte, že nepohnete ani prstem pro blaho Francie a Francouzů.

Jste prezidentem Francouzů, to Vám připomínám, a jako takový máte především povinnost chránit jejich životní zájmy zevnitř i zvenčí, namísto toho, aby se vyvíjely tak, jak je to výhodné pro nadnárodní velmoc.

Dovolte mi proto, abych Vám s úctou, která je poplatná pouze Vašemu postavení, řekl, jak se stydím za to, že jsem Fran-

couz z okupované Francie. Jak se stydím říci, že pocházím z Francie, z této krásné země, kterou naši ruští bratři tolik milují, a to i v této neklidné době, protože pokud znají pouta, která spojovala a spojují naše dvě země, stále vidí rozdíl mezi Francouzi a francouzskou vládou, jejímž jste představitelem.

V této souvislosti mi dovolu, abych Vám řekl, že to, co jste dělal a děláte od roku 2017, je prostě hanebné a mělo by se to rovnat zločinu vlastizrady vůči Francii a Francouzům, kteří rozhodně válku nepotřebují, chtějí žít v míru. Územní celistvost Francie a Evropy samozřejmě nikdo neohrožuje, tím spíše ne Ruská federace.

Dovolte mi, abych Vám řekl, jak ostudný je postoj francouzského politického vedení. Je hanebné nepostavit se proti příjezdu Zelenského na tyto oslavy a je hanebné nepostavit se proti rozhodnutím, která se chystáte přijmout. Je hanebné utápět se v tomto kolaborantství a permanentním oslabování francouzského národa.

Je to tak hanebné, že to podivně připomíná zradu jednoho z vašich předchůdců, který byl obviněn z velezrady a která se na vás v mnoha ohledech vztahuje více než kdy jindy.

Nežádám Vás, abyste tyto argumenty vzal v úvahu nebo přehodnotil své postoje, tak hloupý nejsem. Stejně jako v případě kolaborantů nebo norimberských nacistů si uvědomuji, že máte instrukce a že v žádném případě nebudete mít odvahu nebo dokonce vůli přehodnotit své názory. Přesto Vás žádám, abyste, pane prezidente republiky, akceptoval mé připomínky.

Ať žije svobodná Francie!

SERGEJ ZUJEV,

06.06.2024, UKRAJINA.ru

vybrala a přeložila **PhDr. Jana Görčošová**

(Redakce si dovolu, že poznamenat několik údajů o dnes již méně známém francouzském generálu Jean de Lattre, celým jménem Jean Joseph Marie Gabriel de Lattre de Tassigny, který se narodil 2. února 1889 a zemřel 11. ledna 1952).

Jako důstojník během první světové války bojoval v boji v různých bitvách, včetně Verdunu. Byl pětkrát zraněn. V meziválečném období se zúčastnil Rífské války v Maroku. Poté sloužil na ministerstvu války.

Na začátku druhé světové války, od května do června 1940, byl nejmladším francouzským generálem. Svou divizi vedl během bitvy o Francii, v bitvách u Rethelu, Champagne-Ardenne a Loiry a až do příměří 22. června 1940.

Během vichistického režimu zůstal v armádě, nejprve na regionálních velitelských postech, poté jako vrchní velitel jednotek v Tunisku. Po vyloštění spojeneckých sil v severní Africe, 11. listopadu 1942, Němci napadli tzv. svobodnou zónu okupované Francie. V té době velel 16. vojenské divize v Montpellier, odmítl rozkaz nebojovat s Němci a byl jediným generálem, který svým jednotkám nařídil postavit se útočníkům.

Následně byl zatčen, ale na konci roku 1943 uprchl a přidal se k Svobodné Francii pod vedením Charlese de Gaulla. V letech 1943 až 1945 byl jedním z hlavních velitelů francouzské osvobozené armády, velel silám, které se 15. srpna 1944 vylozily na jihu Francie.

Byl francouzským zástupcem při podpisu německé kapitulace v Berlíně dne 8. května 1945 a následně Berlínské deklarace z 5. června 1945. Poté se stal vrchním velitelem francouzských sil v Německu a správcem francouzské okupační zóny.

V roce 1951 byl vrchním velitelem v Indočíně a vrchním velitelem francouzského expedičního sboru na dálném východě. Ve Vietnamu byl zabit jeho jediný syn, načež ho nemoc přinutila vrátit se do Paříže, kde v roce 1952 zemřel na rakovinu.

V roce 1952 byl během státního pohřbu posmrtně povýšen do hodnosti francouzského maršála.)

Úvodní

Měsíc červen má 30 dní a v jeho závěru začíná léto, doba prázdnin a dovolených.

Počasí je vrtkavé, děti v očekávání prázdnin a vysvědčení nervózní, babičky si opakují počítačové dovednosti, aby v očích svých vnoučat nepropadli do středověku..., a tak jen poslední červenový den tak trochu občas pocuchá nervy rodičům dětí školou povinných.

Ale zbytečně!

Dovolují si všech-

ny rodiče upozornit na jednu maličkost – přesně takové známky jaké přinesou domů vaše děti, měli v dětství ti, co dnes sedí ve vládě, poslanecké sněmovně a senátu, jsou radními, plukovníky, prezidenty a různými jinými potentáty. Přesně takové známky měl generální ředitel ČEZu i ředitel Všeobecné zdravotní pojišťovny a koukněte dnes mají třístatisícové platy a milionové odměny.

A tak spolu s Platonem připomínám, že „co nemůžeš změnit, neřeš!“

Ale ruku na srdce... Každý rodič na úspěchu či neúspěchu svých ratolesť přeci jenom svůj podíl má, a to nemluvím již o tom, že kvalita a náročnost vzdělání rapidně u nás klesla (objímač dubů hejtman Becher se o dvě generace ve své prognóze v Technickém magazínu spletl. Ne v roce 1989 ale dnes jsme ve vzdělání za Senegalem), a tak se dnes dá získat vysokoškolské certifikované vzdělání v podstatě jen za docházku a plnou kešení rodičů či prarodičů. Jediná tragédie, která by mohla naše studenty potkat by byla, kdyby na delší dobu vypli elektrický proud. V tu chvíli mám pocit že by možná ani nevěděli, že když se kreslí kuře tak se nekreslí Babišův Vodňanský brojler z Kauflandu.

A tak mě jímá hrůza ze sdělení prognóz Sorose, že po roce 2030 přibude do Evropy přes osm milionů imigrantů z třetího světa, aby pro imperiální korporace tady aspoň někdo pracoval a vytvářel společensky potřebné hodnoty a na trzích prodejné zboží, protože u toho kompu bramborový salát s řízkem sice našinec nakreslí, ale ten nebude asi moc jedlej...

Jednání Evropské unie i naší vlády jen potvrzuje, že je na počátku třetího milénia evropská společnost vymknuta z kloubů. Devátý květen 1945 dal Evropě obrovskou šanci stát se civilizovaně, politicky i ekonomicky sociálně zabezpečeným příkladným solidárním ostrovem na zeměkouli.

Zamyšlení druhé

Červen je ale také měsícem myslivosti jako symbol přelomu jara a léta, ale také měsícem neplodnosti, což si trochu protiřečí...

Co se názvu měsíce června týče, není úplně jasné, zda vznikl podle červené barvy a červenajících dozrávajících plodů ovoce jako jsou třešně, jahody, rybíz nebo maliny, nebo zda je odvozen od červů, kteří v tomto období na uvedeném ovoci dělají největší škody.

Červen skrývá i některé více či méně ve světě připomínající významné dny?

Zamyšlení červnové...

V podstatě každý den je tak něčemu přisouzen... Například:

1. června – je **Mezinárodní den dětí** či Světový den rodičů nebo Světový den mléka;

2. června – Mezinárodní den žonglování či Mezinárodní den prostitutek nebo Mezinárodní den čistého ovzduší, ale i Den pozemního vojska;

3. června – Den otců a Evropský den jízdních kol;

5. června – Světový den životního prostředí;

7. června – Mezinárodní den čokoládové zmrzliny;

8. června – Světový den oceánů či Den nejlepších přátel nebo Světový den boje proti nádoru mozku.

V červnu je zkrátka spousta různých rádob památných více či méně bláznivých až lechtivých dní, jako třeba – Den kačera Donalda, Mezinárodní den pletení na veřejnosti, Mezinárodní den triček, Mezinárodní den trpaslíků, Mezinárodní den bez kalhotek, Mezinárodní den pralinek, Den slunečních brýlí, Den ledového čaje...

V červnu jsou však také dny vyzývající k zamyšlení - 12. červen – **Mezinárodní den boje proti dětské práci**; 14. červen – **Světový den dárců krve**; 15. červen – **Světový den proti násilí na seniorech**; 16. červen – **Den afrického dítěte a Evropský den židovské kultury**; 21. červen – **Světový den hudby**; 26. červen – **Mezinárodní den boje proti zneužívání drog a nezákonnému obchodování s nimi...**, ale i **30. červen – Den Armády České republiky**.

Zamyšlení třetí

Armáda měla v naší zemi vždycky svůj den. Po kapitalistickém puči se její novodobá historie začala psát v roce 2002, kdy byl obnoven Den ozbrojených sil, který se momentálně slaví 30. června.

Toto datum se neváže k žádnému hrdinství českých či československých vojáků v boji. Rádoby vojenští historici se na zadání vyhrabat něco snesitelného podívali na konec Velké války, kdy v roce 1918 ve městě Darney při slavnostní přehlídce československé brigády spojenecká

Francie jako první potvrdila právo Čechů a Slováků na samostatný stát. Tedy žádné hrdinství v boji, ale velkohubý francouzský prelát rozhodl o nejvýznamnějším dnu v životě naší armády.

Do roku 1990 se slavil Den armády **6. října**. To byl den, kdy v roce 1944 vstoupili vojáci Svobodovy armády po urputném boji na Dukle a mnoha bojích předcházejících od Buzuluku přes Sokolovo, Kyjev konečně na rodnou půdu, úze-

mi Československa. Na rozdíl od našich zbloudilých a slávou zaslepených politiků je na Slovensku 6. říjen bez ohledu, kdo momentálně v zemi vládne státním památným dnem dodnes.

Vlastenecké organizace si 6. říjen jako významný den spojený s hrdinstvím československých vojáků ve druhé světové válce, jako den Československé lidové armády každoročně stejně připomínají.

Zamyšlení čtvrté

V měsíci červnu si však připomínáme i další dvě zajímavá celosvětově významná data - 10. a 28. červen.

10. června 1942 byla po atentátu na říšského protektora Heydricha vypálena a vyhlazena středočeská obec nedaleko Prahy – Lidice. Tento akt hitlerovské pomsty vyvolal celosvětový odpor. Byli to Němci, co vyvraždili českou obec a nebyla poslední nejen u nás.

Následovaly tisíce měst a míst na Ukrajině, v Bělorusku, v Rusku – zkrátka na území Sovětského svazu, které fašisté z celé Evropy plenily a likvidovali do základů.

Takže první připomenutí tohoto data nám ukládá nikdy nezapomenout kdo tady vraždil a kdo nás osvobodil.

Druhé připomenutí pak provokuje k objektivnímu zamyšlení, zda následně více jak čtyřicet tisíc zavražděných Čechů, Moravanů a Slezanů bylo tím správným vykoupením za provedený atentát.

Individuální anarchie nikdy v novodobé historii lidstva věci k lepšímu nepřinesla.

Nikdo nepochybně sebeobětování se a hrdinství atentátníků, ale výsledkem byla zhoršená celková situace v tehdejší Protektorátu, kdy do té doby byli zatýkáni, zavíráni a vražděni většinou jen komunisté a známější potentáti první republiky.

Dnes má slova potvrzuje i atentát na Roberta Fica premiéra bratrské Slovenské republiky. Američané mají ve zvyku vraždit osobnosti po celém světě dokonce i své vlastní, ale k lepšímu pro obyčejné lidi to nikdy nic nepřineslo.

Zamyšlení páté

Jeden výstřel a milion mrtvých. Atentát na Františka Ferdinanda d'Este, ar-

civévodu a následníka rakousko-uherského trůnu, byl spáchán před 110 lety - **28. června 1914 v Sarajevu**, hlavním městě Bosny a Hercegoviny. Během jízdy ulicemi města byli arcivévoda František Ferdinand a jeho choť Žofie Chotková napadeni skupinou šesti atentádníků, jejichž vůdcem byl Danilo Ilić. Nejprve atentádníci podnikli nezdařený bombový útok a později na jiném místě oba manžele zastřelil Srb Gavrilo Princip, příslušník organizace Mladá Bosna.

Na vrcholu spiknutí stáli velitel srbské vojenské rozvědky Dragutin Dimitrijević, jeho pravá ruka, major Vojislav Tankosić, a špion Rade Malobabić. Major Tankosić měl na starosti výcvik a ozbrojení atentádníků a umožnil jim přístup do konspiračních bytů a sítě agentů, kterou byly na území Rakousko-Uherska pašovány zbraně.

Atentádníci, klíčoví členové sítě agentů a srbských vojenství činatelé zodpovědní za organizaci atentátu byli posléze uvězněni, souzeni a potrestáni. Pachatelé uvěznění na území Bosny byli souzeni v Sarajevu v říjnu 1914, ostatní aktéři byli souzeni v letech 1916 a 1917 před polo-legálním soudem ve Francouzi okupované řecké Soluni.

Atentát v Sarajevu, jenž byl spáchán na následníka rakousko-uherského trůnu, vyvolal mezinárodní krizi známou jako červencová krize a byl záminkou k vyhlášení války Srbsku Rakousko-Uherskem.

První světová válka byl ve skutečnosti globální válečný konflikt probíhající od 28. července 1914 do 11. listopadu 1918. Zasáhl jak Evropu, tak i Afriku a Asii a bojovalo se i na světových oceánech. Na základě předchozích aliančních smluv následovala řetězová reakce ostatních států a během zhruba čtyř týdnů se ve válečném konfliktu ocitla většina Evropy.

Ačkoliv přímým podnětem k vypuknutí první světové války se může zdát atentát na rakousko-uherského následníka trůnu Františka Ferdinanda d'Este a jeho manželku Žofii Chotkovou, byly ve skutečnosti příčiny konfliktu a rostoucí nepřátelství mezi velmocemi mnohem hlubší. Byl narušen systém mocenské rovnováhy mezi evropskými mocnostmi.

Získem Alsaska-Lotrinska a válečných reparací od poražené Francie došlo k výraznému hospodářskému a vojenskému posílení Německa. Narušení rovnováhy sil posléze zapříčinilo zformování dvou znepřátelených vojenských aliancí, závody ve zbrojení a v konečném důsledku i vypuknutí první světové války.

Ve válce se střetly dvě znepřátelené koalice: Trojdohoda (dále jen „Dohoda“) a Ústřední mocnosti. Dohodovými mocnostmi byly při vypuknutí války Francie,

carské Rusko a Spojené království (resp. celé Britské impérium) stojící na straně napadeného Srbska a Belgie, jejíž neutralitu na počátku války nerespektovalo během útoku na západě Německo.

K Dohodě se postupně připojovaly další státy: v roce 1914 Japonsko, v roce 1915 Itálie, v roce 1916 Rumunsko a Portugalsko a v roce 1917 Spojené státy americké a Řecko.

K Ústředním mocnostem Německu a Rakousko-Uhersku se v roce 1914 přidala Osmanská říše a v roce 1915 také Bulharsko. Na konci války zůstaly v Evropě neutrální pouze Španělsko, Švýcarsko, Nizozemsko, Lichtenštejnsko a státy Skandinávie.

Boje první světové války probíhaly v Evropě i mimo ni na mnoha frontách. Jako rozhodující bojiště se ukázala západní fronta, kde se na belgickém a francouzském území střetla německá armáda s Francouzi a Angličany od roku 1917 podporovanými také Američany. Dlouhé a nerozhodné boje zde do značné míry probíhaly v zákopech, a proto se také někdy hovoří o zákopové válce. Na západní frontě došlo i k nejdelším a nejkrvavějším bitvám celé války, a to u Verdunu a na Sommě.

Vedle západní fronty se v Evropě bojovalo také na východní, srbské, italské a soluňské frontě. V bojích se octla i koloniální území v Africe a Asii a po vstupu Osmanské říše do války se nové fronty otevřely rovněž na Kavkaze, v Persii, v Mezopotámii nebo v Sýrii a Palestině.

V letech 1914 až 1918 bylo mobilizováno přes 60 milionů vojáků, z nichž 9,5 milionu během konfliktu padlo. Miliony civilistů navíc zemřely přímo v důsledku vojenských operací, při masakrech, pogromech, při genocidě Arménů nebo kvůli hladu a vyčerpání, rozšířeným nemocem a při pandemii španělské chřipky.

Za konec světové války se pokládá, a ve světě v rámci Dne válečných veteránů připomíná - 11. listopad 1918, kdy od 11 hodin zavládlo na všech frontách příměří (11. 11. v 11 hodin), podepsané téhož dne v 5:30 hodin ráno německou generalitou ve štábním vagóně vrchního velitele dohodových vojsk, francouzského maršála Ferdinanda Foché v Compiègne.

Formálním zakončením války byla pařížská mírová konference konaná v roce 1919, na které byly s poraženými státy Ústředních mocností uzavřeny pařížské předměstské smlouvy.

První světová válka představuje historický zlom v oblasti politické, kulturní i ekonomické. V důsledku války došlo ve světě k sérii revolucí a povstání a k zániku ruské, rakousko-uherské, osmanské

i německé říše. Versailleská smlouva nadržovaná Německu vítěznými státy Dohody během konference v Paříži však předznamenala další světový konflikt, který vypukl po dvaceti letech.

Zamyšlení poslední

Nejsilnějším datem v životě dvacátého století navždy zůstane 22. červen 1941.

V Moskvě toho roku byly čtyři hodiny po půlnoci. Na východě se klubalo slunce do svátečního nedělního dne. Mnozí měli přichystány své plány. Někdo se chystal do kostela, někdo na VDNCH (trvalá výstava úspěchů národního hospodářství), někdo na rande, někdo za sportem, někdo za nákupy do obchodního domu GUM a někdo se chystal odstat nekončící frontu a položit květinu v mauzoleu Vladimíra Iljiče... A najednou se na všech vlnách rozhlasových stanic celého Sovětského svazu ozval nezaměnitelný hlas moderátora Jurije Borisoviče Levitana ohlašující napadení Sovětského svazu německými fašisty.

Začaly se psát miliony úplně jiných příběhů, než si lidé v Sovětském svazu přáli.

Bylo to pár let po sjezdu sovětských komunistů, který konstatoval mimořádný rozvoj životní úrovně. V té době již bylo 90 procent zemědělské půdy v kolektivním vlastnictví, těžký průmysl jel na plné obrátky a do popředí se dostával lehký strojírenský a potravinářský průmysl, který se snažil zabezpečit základní potřeby všech obyvatel.

Pamětníci tuto dobu nazývaly velkým nadechnutím k lepšímu životu.

Proto tak za první republiky u nás nenáviděli Julia Fučíka. Za to, že dokázal přiblížit lidem nový život v nové zemi s novým pořádkem, kde se více myslí na pracující než na jejich dráby. Nakonec pro jeho snahu najít zemi zaslíbenou nenávidí Fučíka naši nacističtí mocní dodnes.

Ale vraťme se...

A tak do tohoto nedělního rána roku 1941 zazněla slova nejslavnějšího válečného rozhlasového moderátora Jurije Borisoviče Levitana o napadení Sovětského svazu Německým hitlerovským nacismem a jeho fašistickými spojenci.

Osudy milionů lidí se během vteřiny změnila a převrátily. To dokáže jen kapitalismus a jeho dítě – fašismus.

Jedna žena z Moskvy po válce vzpomínala: „Koupila jsem si v sobotu 21. června, v první letní den, nové šaty. Měl přijet syn na „opuštěný“ z armády, tak jsme s mužem, který se vracel ze služební cesty rozhodli, že strávíme hezký, a tak trochu slavnostní den jako rodina na výstavišti VDNCH... (něco jako byl pro nás pamětník Park kultury a oddechu Julia

Fučka v Holešovicích, kde také často trávil celé rodiny sváteční dny) ... Po probuzení, toho nedělního rána 22. června 1941 jsem se již nikdy se svým mužem ani synem nesešla a dodnes nevím, kde je syn pohřben.“

Víte přátelé, žádná kniha ani sebelepší film (a že to Bondarčukové uměli) nemůže přenést hrůzy války tak silně jako život sám.

Napadení Sovětského svazu zasáhlo všechny skupiny obyvatel. Jako by se zastavil čas. Mnozí přerušili studia, mobilizace rozdělila téměř všechny rodiny...

Zajímavá byla reakce některých sovětských umělců. Spisovatelé, novináři, fotografové vytvořili rázem informační kolonu u všech vojsk Rudé armády. U mnohých z nich vznikaly noviny, vojenské kapely, ale i recitační skupiny. Známé jsou i celé umělecké soubory, které jezdily po frontě a dodávaly sílu rudoarmějcům.

Dovolím si v této chvíli připomenout, koho vlastně evropský nacismus v čele s Německem napadl.

Napadl Svaz sovětských socialistických republik, který v prosinci 1922 tedy před více jak sto lety založil Vladimír Iljič Lenin jako soustátí svobodných národů a uskupení s právem se kdykoliv odtrhnout, pokud to demokraticky lidé rozhodnou. Význam jeho založení byl především v mimořádné možnosti zlikvidovat obrovské sociální, kulturní, společenské a životní rozdíly obyvatel carského Ruska.

Sovětský svaz se na svém vrcholu rozkládal na evroasijském území a skládal se z 15 sovětských republik (Arménská, Ázerbájdžánská, Běloruská, Estonská, Gruzínská, Kazašská, Kyrgyzská, Litevská, Lotyšská, Moldavská, Ruská, Tádžická, Turkmenká, Ukrajinská a Uzbecká), z mnoha autonomních republik a dalších autonomních oblastí. S více jak stovkou etnických skupin, a ještě více jazykových mutací.

Z 290 milionů obyvatel Sovětského svazu, tvořily slovanské národy více jak 210 milionů, tedy asi 72 procent, a ještě o něco větší poměr byl v Rudé armádě, kde slovanské národy tvořili přes 82 procent. Také proto hovoříme o genocidě Slovanských národů.

* * *

Prvotním nárazníkem německé fašistické okupace, který následně poznamenal celou běloruskou oblast a běloruský slovanský národ, byl Brest a brestská pevnost. Z historie víme, že nebylo jediné běloruské rodiny, která by nepřišla alespoň o jednoho svého člena. V Bělorusku bylo také nejsilnější partizánské hnutí odporu.

Běloruské obyvatele všech věkových generací nikdo do uctění svých předků

a jejich hrdinství za velké vlastenecké války například v květnových dnech nikdo nahánět nemusí.

Naše sdělovadla nás krmí nenávistí vůči Bělorusku. Znemožnili nám přijímat televizní a internetové zpravodajství z této slovanské země a vidět, jak tam lidé žijí a pracují. Jeďte se podívat do Běloruska na dovolenou a budete překvapeni čistotou a pořádkem i množstvím zboží v obchodech i nulovou nezaměstnaností.

Ale to jen tak na okraj.

Po napadení Sovětského svazu dochází k rychlému posunu německých nacistických vojsk. Také to Hitler nazval „Bleskovou válkou“.

Během čtyř měsíců se přiblížily německá vojska na dohled k Moskvě. Zátaras jsou tam dodnes a můžete je vidět, když jedete na moskevské letiště Šeremetěvo, které je dál než tyto protitankové zábrany.

Samozřejmě, že Stalin z Moskvy neutekl, a naopak v největších bojích proběhla 7. listopadu 1941 v den výročí Velké říjnové socialistické revoluce, pod jeho velením slavnostní přehlídka na Rudém náměstí. Z ní odcházeli vojáci přímo na frontu.

Pokaždé, když se Rusové podívají do Stalingradu, tak musí vidět, že to bylo místo, kde došlo k rozhodujícímu obratu celé druhé světové války, ale především to bylo místo, kde byl ukončen plán na vyhlazení slovanské rasy z povrchu planety. Neustále se hovoří o židovském holokaustu, ale že Německo v Rusku provádělo holokaust mnohem větší, holokaust slovanské rasy, o tom se mlčí. A to je chyba.

Po předpokládaném vítězném skončení války plánoval Berlín velkolepý plán „GENERALPLAN OST“ na etnické vyčištění evropské části Ruska od slovanské rasy a vysídlení slovanských národů z Evropy za Ural, kde měli Slované jako otroci až do vymření pracovat v dolech, ze kterých by Říše zdrojově zajišťovala budování projektu „Germania“.

Evropská část Ruska měla být zcela zbavena původního obyvatelstva, Rusové měli skončit v plynových komorách stejně jako Židé a pozemky měly být rozdány za odměnu německým vojákům a dosídlencům z Říše. Projekt Generalplan Ost měl být „mistrovským“ dílem realizačního týmu Reinharda Heydricha.

Na jeho konečnou realizaci nedošlo jen díky obrovským obětem ruských obránců Stalingradu. Jenže už během německého tažení byly jednotlivé prvky Generalplan Ost realizovány na úrovni vyčišťování území od ruského obyvatelstva, na což dohlížel osobně právě Heydrich.

Etnické vyhlazování prováděly jednotky SS, které šly těsně za wehrmachtem ve druhém sledu a frontovou linií. Jenže ani wehrmacht nebyl bez viny, protože celé vesnice byly vypalovány a srovnávány se zemí, protože wehrmacht nechtěl za svými zády centra odporu.

Obsazované Rusko bylo pro německou armádu tak rozlehlé, že armáda neměla dostatek mužů, aby mohla za sebou nechávat okupační jednotky, které by dobyté vesnice a malá městečka mohly kontrolovat. Wehrmacht proto vesnice kompletně srovnával se zemí. Dobře je to vidět na dobových filmových záběrech wehrmachtu hlavně z roku 1941 a 1942. Proto bylo zastavení wehrmachtu před Moskvou a posléze u Stalingradu tak důležité. Bez vítězství Rusů u Stalingradu by dnes nebyla ani Česká republika, ani Slovensko, ani Polsko, a hlavně nebyly by naše slovanské národy.

Nikdo z nás si hrůzy Leningradu, Stalingradu, Bělgorodu a dalších tisíců měst a vesnic srovnaných se zemí nedovedou představit.

My každý rok vzpomínáme Lidice, Ležáky, Prlov a další naše obce vypálené Německými nacisty. Ale takových obcí na území Sovětského svazu bylo přes 40 tisíc.

Po neskutečných bojích, hrdinství sovětského lidu i milionech obětí se podařilo bleskovou válku odrazit, otočit a začít postupovat nakonec až ke konečnému vítězství v Berlíně.

Nesmíme zapomínat ani na naše vojáky bojující v zahraničí. V Anglii, ve Francii, v Africe, ale především svou velikostí i hrdinstvím východní Svobodou armádu. Tam vznikalo nesmrtelné přátelství sovětského a československého lidu. Tam také vzniklo bojovné heslo „Se Svobodou za svobodu!“

Dnes nám opět Západ diktuje osud a úděl, a co je nejvíce hrozné, opět v tom údělu není budoucnost pro slovanské národy. Zrádci národa promítají našim dětem propagandistická videa. Největším zabitákem národů je čas. Čas vede k zapominání, národy zapominají na procesy a události minulosti, a proto budou nuceny si je zopakovat.

Jenže tentokrát už nemusí přijít na pomoc Stalin nebo obránci Stalingradu. Tentokrát slovanské národy mohou zaniknout v tichosti a dokonce – jakoby z vlastního rozhodnutí.

Jen blázen může chtít válku. Jenom blázen si může myslet, že přiléváním oleje do ohně ten oheň uhasí!

Přátelé, armádní generál Ludvík Svoboda ve svém vystoupení na setkání s polskými poslanci v padesátých letech ve Varšavě mimo jiné řekl. Volně cituji: „Úlohou armády a úkolem vojáků nej-

vyšším je udělat všechno pro to, aby nikdy k válce nedošlo.“

Ve druhé světové válce zahynulo téměř 63 milionů obyvatel z celého světa. Z tohoto čísla bylo více jak 33 milionů Slovanů (22 tisíc Bulharů; 365 tisíc Čechoslováků; přes jeden milion Jugoslávů; 5,6 milionu Poláků; přes 26 milionů obyvatel Sovětského svazu...) **A tak více jak 53 procent obětí druhé světové války byli Slované.**

Druhá světová válka byl globální vojenský konflikt v letech 1939 až 1945 jímž vyvrcholila všeobecná hospodářská imperialistická krize, jehož se zúčastnila přímo či nepřímo většina států světa.

Stal se dosud největším a nejvíce ničícím válečným střetnutím v dějinách lidstva.

V červenci roku 1936 vypukla španělská občanská válka. Nacionalistické síly fašistického generála Francisca Franca se postavily proti španělské vládě.

V červenci 1937 napadlo Japonsko Čínu, čímž započala druhá čínsko-japonská válka.

Rovněž okleštěné Slovensko, pod vedením Jozefa Tisy, vyhlásilo již 14. března 1939 svoji nezávislost jako tzv. Slovenský stát, stalo se však německým satelitem. V březnu 1939 obsadili nacisté také litavský přístav Klaipėda. Fašistická Itálie v dubnu 1939 obsadila Albánii.

Po okupaci (připojení, anšlus) 12. března 1938 Rakouska Německem; Mnichovské zradě Francie a Velké Británie a následné okupaci Československa 15. března 1939 a napadení 1. září 1939 zbytku Polska, pokračovala hitlerovská armáda v bleskové válce na západě Evropy. Dne 10. května 1940, německý Wehrmacht překročil hranice Belgie, Nizozemska a Lucemburska, a po rychlé porážce

francouzské armády vstoupila německá vojska 14. června do Paříže.

Sovětský svaz stojící jasně proti Ose Berlín–Řím–Tokio, byl po obsazení téměř celé Evropy největší překážkou. A tak dokonale dostatečně vyzbrojené Německo zahájilo dne 22. června 1941 proti němu rozsáhlou a ničivou bleskovou operaci Barbarossa.

Zprvu musela Rudá armáda ustupovat až k Moskvě. Po obrovských ztrátách a urputných bojích, například v bitvě u Stalingradu (podzim 1942 až zima 1943), největší tankové bitvě o Kurský oblouk, či obležení Leningradu atd., začala sovětská vojska zatlačovat Wehrmacht západním směrem až po osvobození téměř celé Evropy a dne 2. května 1945 dobyla Berlín.

Konec války v Evropě nastal 8. května 1945 bezpodmínečnou kapitulací Německa i když se v té době ještě tvrdě bojovalo na českém území.

Po americkém svržení atomových bomb ve dnech 6. a 9. srpna 1945 na města Hirošima a Nagasaki, pak kapitulovalo 2. září 1945 i Japonsko.

Druhou světovou válku provázely v dosud nevídané míře válečné zločiny, zločiny proti lidskosti a nehumánní zacházení s válečnými zajatci, zvláště se sovětskými vojáky ze strany Německa. Milionové oběti utrpělo slovanské civilní obyvatelstvo – Rusové, Ukrajinci, Bělorusové, Poláci a další, vyvolané operacemi a masakry páchanými Wehrmachtem a jednotkami SS.

Válečné úsilí pohlcovalo téměř veškerý lidský, ekonomický, průmyslový a vědecký potenciál všech zúčastněných národů. Mnoho států utrpělo nepředstavitelné materiální ztráty a devastaci svého kulturního dědictví. Lze proto ho-

vořit o tom, že se jednalo o totální válku.

Jednalo se o nejrozsáhlejší válku v dějinách, které se přímo účastnilo více než 100 milionů lidí z více než 30 zemí. Ve stavu totální války vrhli hlavní účastníci do válečného úsilí veškeré své hospodářské, průmyslové a vědecké kapacity, čímž se smazaly rozdíly mezi civilním a vojenským obyvatelstvem.

Příčiny druhého celosvětového konfliktu po pouhých dvaceti letech tkvěly podle názoru historiků a politologů v nespokojenosti některých států (a jejich obyvatelstva) s výsledky první světové války, ale také v jejich přetrvávajících imperiálních ambicích. Tyto motivy k obnoveným agresím se zahnízdily především v Německu, Itálii a Japonsku. Skutečností ale zůstává, že v případě agresivních válek jde vždy o mocenský politický a ekonomický vliv, nová území, nerostné bohatství, životní prostor, nové trhy... zkrátka nikoliv národy, ale kapitalismus si bere, co chce.

Boj proti bolševismu náležel společně se získáním „životního prostoru“ na východě mezi hlavními motivy Hitlerovy politické kariéry. Vlastní tažení proti Sovětskému svazu, bylo podle nacistické rasové ideologie vedeno jako vyhlazovací válka.

Sovětský svaz byl napaden 22. června 1941, kdy tři miliony německých vojáků a 3600 tanků překročily sovětské hranice. A po čtyřech letech a nesčetných obětech přinesl sovětský lid Evropě mír. Dnes na tato hrdinství Evropa zapomíná a znovu podporuje nacismus a válku.

A tak jen znovu připomínám: „Kdo nevolí komunisty – volí nespravedlnost, násilí, fašismus a válku!“

Pepík Všímař

Gennadiji Andrejeviči, všechno nejlepší a hodně zdraví!

Redakce Dialogu přeje předsedovi Ústředního výboru Komunistické strany Ruské federace Gennadiji Andrejevičovi Zjuganovovi k jeho osmdesátinám všechno nejlepší, pevné zdraví a hodně energie do dalšího boje s kapitalismem.

Gennadij Zjuganov, politik, doktor filozofických věd, plukovník v záloze se narodil 26. června 1944 v učitelské rodině ve vesnici Mymrino.

Otec, Andrej Michajlovič Zjuganov (1910-1990), byl velitelem dělostře-

lecké jednotky. Za Velké vlastenecké války přišel v bojích pod Sevastopollem o nohu. Po válce učil na Mymrinské střední škole mnoho předmětů, včetně základů zemědělství, cizí jazyky, ruštinu a literaturu.

Matka, Marfa Petrovna (1915-2004) učila na prvním stupni Mymrinské školy.

Gennadij poté, co v roce 1961 dokončil s vyznamenáním Mymrinskou střední školu Chotyněckého okresu v Orlovské oblasti, v ní rok pracoval jako učitel. V roce 1962 byl přijat na matematicko-

-fyzikální fakultu Orlovského pedagogického institutu, jehož studium ukončil s vyznamenáním v roce 1969. V letech 1963 až 1966 sloužil v četě radiačního a chemického speciálního průzkumu v Německu (v současné době je plukovníkem chemických vojsk v záloze).

Mezi léty 1969 až 1970 učil na Orlovském pedagogickém institutu. Zároveň se zabýval prací v odborech, Komsomolu i v komunistické straně.

V roce 1966 byl do komunistické strany přijat. Od roku 1967 byl v orgánech Komsomolu a pracoval ve volených orgánech okresní, městské a oblastní úrovně.

Od roku 1972 do roku 1974 pracoval jako první tajemník Orlovského výboru Komsomolu. V letech 1974 až 1983 byl tajemníkem okresního výboru Orlovského výboru Komunistické strany Sovět-

ského svazu. Mezi léty 1973 až 1977 byl členem Orlovské městské rady, a od roku 1980 do roku 1983 byl zástupcem Orlovské oblastní rady lidových zástupců.

V letech 1978 až 1980 studoval na Akademii společenských věd při ÚV KSSS, absolvoval postgraduální studium jako externí student. V roce 1980 obhájil disertační práci a dosáhl titulu kandidáta filozofických věd.

Mezi léty 1989 až 1990 byl zástupcem vedoucího ideologického oddělení ÚV KSSS. Byl delegátem XXIII. sjezdu (červen 1990) jako představitel RSFSR – Ustavujícího sjezdu Komunistické strany RSFSR (červen až září 1990).

V sovětských dobách působil jako stranický funkcionář. V letech 1983 až 1991 pracoval v ústředním výboru KSSS jako instruktor, vedoucí sektoru severního Kavkazu, první náměstek vedoucího ideologického oddělení, vedoucí oddělení organizačně-stranické práce.

V letech 1996, 2000, 2008 a 2012 kandidoval v prezidentských volbách. Ve volbách roku 1996 se umístil na druhém místě za úřadujícím prezidentem Borisem Jelcinem, když v prvním kole získal 32,5 % a v kole druhém 40,7 %. V následujících volbách proti Putinovi a Medvěděvovi skončil vždy druhý.

Je autorem více než 80 knih a monografií vydaných v Rusku i v zahraničí v mnoha jazycích světa. Mezi jinými: „Drama moci“, „Moc“, „Jsem Rus krví a duchem“, „Říjen a modernita“, „Základy geopolitiky“, „Pochopení Ruska“, „Svatá Rus a království Koščejeva“, „Globalizace a osud lidstva“, „Na přelomu tisíciletí“, „Budovatel státu“, „O Rusech a Rusku“, „Loajalita“, „Jít vpřed“, „Stalin a modernita“, „Před úsvitem“ atd. Několik knih mu vyšlo i v Česku mimo jiné „Pochopit Rusko“ (česky vydalo Orego, v roce 2002) a „Globalizace – slepá ulička nebo východisko?“ (Orego, 2003).

Zjuganov se hlásí ke křesťanskému komunismu, Ježíš byl podle něj „prvním komunistou, protože se zastával chudých“.

Je zastáncem trestu smrti např. za úmyslnou vraždu.

V 80. a 90. letech 20. století byl kritikem Gorbačovovy politiky perestrojky, liberalizace a privatizace. V předvolební kampani v roce 2012 prosazoval návrat k socialismu s tím, že to zastaví propad ruské ekonomiky, prosazoval restalinizaci a znárodnování.

Zjuganova zahraniční politika je protizápadní. Ve svých předvolebních kam-

paních se nebál prosazovat i vypovězení mezinárodních dohod: „Budeme prosazovat nezávislou zahraniční politiku v souladu se zájmy ruského státu a nebudeme se vyhýbat vypovězení nerovných mezinárodních smluv.“

Od roku 1983 pracoval v ÚV KSSS.

Zabýval se otázkami budování státu, humanitárními i ideologickými problémy.

V letech 1989 až 1990 byl zástupcem vedoucího ideologického oddělení ÚV KSSS.

V roce 1990 se stal jedním z iniciátorů vzniku Komunistické strany RSFSR. Byl zvolen členem politbyra, tajemníkem jejího ústředního výboru.

V roce 1991 byl jedním z autorů výzvy „Slovo lidu“, která navrhovala opatření k zabránění zničení Sovětského svazu a varovala veřejnost před možností tragických událostí, které zemi brzy postihnou.

V roce 1992 byl zvolen předsedou Koordinační rady Lidových vlasteneckých sil. Vstoupil do výboru Fronty národní spásy. Byl členem iniciativní skupiny, která svolala kongres obnovy Komunistické strany Ruska.

V roce 1993 byl na II. mimořádném sjezdu zvolen předsedou Ústředního výkonného výboru Komunistické strany Ruské federace. V témže roce byl zvolen poslancem Státní dumy.

V roce 1994 byl jedním z iniciátorů vzniku hnutí „Harmonie ve jménu Ruska“.

V roce 1997 veřejně požadoval rezignaci Borise Jelcina na post prezidenta Ruské federace. V letech 1998 až 1999 zahájil proces impeachmentu Borise Jelcina. Vytvořil předvolební blok „Za vítězství!“.

V roce 2000 vyjádřil své přesvědčení, že Rusko má jedinečnou roli jako střed a opěrný bod Eurasie, jež je navždy předurčena k soutěži se Západem.

V roce 2005 inicioval lidové referendum o klíčových otázkách veřejného života.

O pět let později na pozadí „destalinizace“ publikoval studii „Stalinova éra: čísla, fakta, závěry“, v níž odhalil živá „tvrzení“ nových pseudoliberalů.

Chopil se iniciativy ke zrušení Běloveských dohod Státní dumou, vytvoření Svazového státu Ruska a Běloruska a ke

sjednovací procesům na území bývalého Sovětského svazu.

Z iniciativy Gennadije Andrejeviče bylo přijato několik desítek důležitých zákonů zaměřených na ochranu sociálněekonomických práv občanů, včetně obnovení úspor z doby před reformou, ochrany dětí a posílení obranyschopnosti země.

Inicioval uspořádání lidového referenda o klíčových otázkách veřejného života. Mezi ně patří návrat přírodních zdrojů ruskému lidu; zvýšení minimálních mezd a důchodů na úroveň přesahující úroveň životního minima; omezení plateb za bydlení a služby na 10 procent celkového příjmu rodiny; znárodnění a převod strategických sektorů ekonomiky do veřejného vlastnictví.

V roce 2012 prosazoval vystoupení Ruska ze Světové obchodní organizace.

V roce 2014 obhajoval referendum o připojení Krymu zpátky k Ruské federaci a jasně se vyjádřil proti členství Ukrajiny v Evropské unii a NATO.

Je přesvědčen o tom, že aby bylo možné zastavit terorismus, je nutné ukončit globalizaci. Z mnoha teroristických útoků ve světě obviňuje politiku Spojených států.

Rozšiřování NATO považuje za něco, co je v rozporu s interními zájmy Ruska a Rusko by mělo vyvíjet aktivity, které by takovému rozšiřování zamezily. Severoatlantickou alianci považuje za agresora a obvinil Západ z podpory fašismu, čehož důkazem má být bourání pomníků Lenina na Ukrajině, „rusofobie“ a „antisovětská propaganda“.

Připojil se k nutnosti demilitarizace a denacifikace Ukrajiny a obviňuje Ukrajince z genocidy vůči svým ukrajinským ruským mluvčím obyvatelům. Obvinil Spojené státy a NATO z nasazování sympatizantů fašismu a středovýchodních teroristů na Ukrajině.

Byl vyznamenán mnoha řády a medailemi. Je laureátem Mezinárodní ceny pojmenované po Šolochovovi.

K 70. narozeninám v roce 2014 obdržel Gennadij Zjuganov od prezidenta Putina Řád Alexandra Něvského.

Patriarcha Ruské pravoslavné církve Kirill mu při této příležitosti udělil Řád slávy a cti a v oslavném poselství uvedl, že Zjuganov si ocenění zaslouží jako „jeden z nejznámějších ruských politiků, který projevuje zájem o prospěch národa a ochranu tradičních morálních hodnot“.

Gennadij Andrejevič Zjuganov má syna a dceru, sedm vnuků a vnučku.

(MiHav)

KOMUNISTÉ VYZÝVAJÍ K AKTIVNÍMU ODPORU PROTI VLÁDĚ!

Společně se postavme proti:

**Vládnímu návrhu
„úsporných opatření“!**

Destrukci penzijního systému!

**Přítomnosti cizích vojsk
na území České republiky!**

KSČM

 [komunistickastranacehamoravy](https://www.facebook.com/komunistickastranacehamoravy) www.kscm.cz